

Johannesburg, 1994

Den siste av mötesdeltagarna kom in i konferensrummet och stängde dörrarna efter sig. Sedan slog han sig ned vid huvudändan av det mörka ekbordet och hällde upp ett glas vatten. Männerna runt bordet, som utan undantag var iklädda svarta kostymer och hade exklusiva armbandsur runt handlederna, satt knäpptysta och väntade. Mannen tog en klunk vatten och öppnade mappen som låg på bordet framför honom. Han bläddrade bland pappren tills han hittade dokumentet han letade efter. Efter att ha ögnat igenom det lät han blicken svepa över samtliga i rummet och sade:

”För två månader sedan mördades en miljon människor i Rwanda...”

Han gjorde en konstpaus och klickade med en penna och tittade ut genom fönstret.

”Och ingen lyfte ett finger för att stoppa det...”

Han tittade ut över bordet men ingen av männen vek ned blicken när han sökte ögonkontakt med dem. De var alla ense om att någon måste göra något och det var därför de hade samlats här...

Calais, 2005

Emma Thompson stod på bryggan på HMS Falken och följde containerfartyget Rovaniemis färd över havet. De hade följt hennes färd från Sevilla fram till nu när hon nyss hade passerat Calais. Hon sänkte kikaren och tittade på sitt armbandsur. Det var dags. Hon hörde kaptenen ge order om att sätta igång insatsen. Hon tittade norrut med kikaren och sökte efter de två Black Hawk-helikoptrarna som nu var på väg likt två rovfåglar mot Rovaniemi. Efter ungefär 20 sekunder såg hon dem. Hon hörde hur operationen fortskred runtomkring henne men hon sänkte inte kikaren. Helikoptrarna bromsade upp och hovrade över skeppet. Ett par linor kastades ned från helikoptrarna och efter ett par sekunder började svartklädda figurer glida nedför repen och utom synhåll. Hon sänkte kikaren och gick fram till radiooperatören och lyssnade på stormningen i realtid. Team Alfa hade redan tagit sig under däck och team Beta var på väg till bryggan. Men det var helt tomt! De hittade inga spår av liv överhuvudtaget. Emma stelnade till. Hon hade ju med egna ögon sett hur besättningen hade gått ombord på fartyget i Sevilla för två dagar sedan och det hade inte stannat till någonstans på vägen. Beta rapporterade att bryggan var tom och att fartyget var satt på autopilot. Hon stod kvar och lyssnade i 10 minuter tills kommandosoldaterna hade genomsökt hela fartyget och rapporterat att det var tomt på människor. Men när de bröt upp de containrar som enligt tipset skulle innehålla vapen, så innehöll den mycket riktigt en arsenal värdig en mindre armé. Kaptenen tittade på Emma. De utbytte ett ögonblick av förvirrat samförstånd. Båda två hade sett besättningen gå ombord och nu hade de gått upp i rök. Men det hade ju inte skett några konstigheter under färden från Sevilla till Calais. Eller hade det gjort det men utan att de hade märkt det? Hon gick fram till kaptenen och sade:

”Jag vill gå ombord på Rovaniemi”

Han nickade och svarade:

”Vi skickar över en slup.”

Under färden mellan de två fartygen spelade hon upp förföljandet om och om igen i sitt huvud men hon kunde verkligen inte hitta något knepigt. När hon klev ombord på Rovaniemi såg hon att kommandosoldaterna hade övergått till att bli sjömän. Kaptenen hade gett order om att de skulle föra henne i land i Calais för en grundligare undersökning. En blond soldat kom fram och sträckte fram handen.

”Löjtnant James Callahan till er tjänst miss Thompson”

Hon greppade handen och svarade:

”Du kan kalla mig Emma. Har ni hittat något av intresse?”

De började gå mot bryggan.

”Kanske. Vi har kollat autopiloten och den var inställd på en punkt mitt ute i Atlanten. Frågan är om de visste att vi tänkte ingripa?”

De kom in på bryggan och Emma tittade ut genom det stora fönstret som visade hela skeppet. Vart har ni tagit vägen?

Camp Northern Lights, 2005

Patrullen rullade förbi sandsäckarna och stannade inne i Camp Northern Lights. De hade varit ute på patrull på landsbygden och för en gångs skull hade de inte råkat ut för någonting. Kapten Anders Grep klev ur sin Galt och tog ett djupt andetag. Hem ljuva hem! Kapten Johan Berg kom ut från huvudbyggnaden och Anders gick honom till mötes.

”Gick det bra i Dodge City?”

Anders borstade av lite skit från armen.

”Jodå. Indianerna höll sig på mattan idag. Har det hänt något här då?”

De började gå mot logementet som låg i en sandstensbyggnad.

”Nej det har varit lugnt. Men du, har du tänkt på erbjudandet jag pratade om tidigare?”

Anders fick en kall kår längs ryggraden. Jo han hade tänkt på erbjudandet men han var fortfarande osäker.

”Eh jo. Jag har funderat på det...”

De satte sig på en bänk utanför logementet. Det var inga människor runtomkring dem. Tekniskt sett var diskussionen de hade förbannat olaglig men Anders visste att det var flera stycken som hade fått liknande erbjudanden. Men han hade inte hört talas om Peacekeepers Inc tidigare. ArmorGroup, Xe och de andra jättarna var välkända namn. Men Peacekeepers var nytt för Anders men Johan hade försäkrat honom om att de var seriösa. Anders tittade i marken.

”Och du har kommit fram till...?”

Han hade ju ingenting att komma hem till. Lena hade ju gjort slut när han hade bestämt sig för att åka på missionen och föräldrarna var ju döda. Det fanns ju egentligen ingenting som stoppade honom. Åh vafan! Anders svarade:

”Jag är på.”

Johan blev överraskad men glad.

”Du kommer inte att ångra dig! Som sagt de här killarna är på allvar!”

Anders nickade bara men Johan var uppspelt. Anders såg att resten av hans pluton var på väg in. Johan tittade på männen och sade lågmält.

”Vi har ju båda permission om två dagar. De vill träffa dig då, jag hör av mig om när, var och hur”

De reste sig upp och gick åt varsitt håll. Anders undrade vad han hade gett sig in på men sköt undan tankarna. Han hade jobb att göra.

Kandahar, 2005

FN-soldaterna fick egentligen inte lämna baslägret under ledigheten men Johan hade åtagit sig ett ärende åt den ställföreträdande chefen för den svenska missionen och de färdades i civila kläder. Anders var fortfarande nervös och ifrågasatte vad han hade gett sig in på. Men Johan var på toppenhumör och det smittade till slut av sig på Anders. De stannade vid checkpointen till FN-styrkornas högkvarter och vakterna godkände deras legitimation. Högkvarteret var som en mindre variant av Gröna Zonen i Baghdad med ett stort antal byggnader bakom en gigantisk mur av stål, betong, sandsäckar och taggtråd. Johan parkerade och de gick över till den ”civila” delen av högkvarteret. Medierna hade slagit upp det som en nyhet att dagens krigsmakter var beroende av civila företag för att bedriva sin verksamhet. Men ute på fältet hade det varit vardagsmat sedan i början av 1990-talet och de civila företagens kontor låg ofta i anslutning till de militära högkvarteren. De gick in i en byggnad och fick passera ännu en

säkerhetskontroll som bemannades av personal från Xe Services. De gick uppför en trappa och in i en korridor. Johan knackade på en dörr på vilken det stod "Peacekeepers Inc". Dörren öppnades och de klev in i på ett kontor. Det satt en man på en av besöksstolarna och en man till som hade öppnat dörren, denne sträckte fram handen och sade på engelska.

"Välkommen till Peacekeepers Inc Anders. Mitt namn är Robert Hood. Vi har sett fram emot att få träffa dig!"

Anders skakade handen och den andre mannen reste sig upp och sträckte fram handen och sade kort:

"Bryan Grant"

Anders presenterade sig och de slog sig ned vid skrivbordet alltihop utom Johan som sade att han hade andra saker att göra. Robert hällde upp kaffe och gav Anders en kopp. Sedan tog han till orda:

"Så Anders vad har Johan berättat om oss och om erbjudandet vi vill ge dig?"

"Inte så mycket. Han har berättat att ni är en seriös aktör, att ni letar efter elitsoldater för fredsbevarande uppdrag och att ni erbjuder bra löner."

Robert och Bryan tittade på varandra och skrattade lätt. Robert fortsatte:

"Då har han berättat det viktigaste men det finns en sak till som är själva kärnan i vår verksamhet. Peacekeepers Inc är ett unikt företag av den anledningen att vi tror på faktisk handling snarare än att bara reagera."

Anders blev fundersam. Vad menade de egentligen?

"Jag förstår att du blir fundersam Anders. Men vad detta i grund och botten innebär är att våra uppdragsgivare, som för övrigt innefattar FN, NATO och andra officiella organisationer, ger oss uppdrag som innebär strid och taktiska operationer. Vi vill med andra ord inte anställa dig som dörrvakt om du förstår min poäng."

Anders nickade och kände sig återigen osäker. Var de här killarna så reko som Johan hade påstått eller var de det nya Executive Outcome?

"Nu vet jag att du tänker Executive Outcome och dylika organisationer. Men så är inte fallet Anders. Som jag sade vi opererar på uppdrag av de goda grabbarna och vi håller oss till lagar och förordningar. Så du behöver inte vara orolig för att hamna i klammeri med rättvisan."

Anders kände sig dock fortfarande skeptisk och beslöt sig för att ta tjuren vid hornen.

"Men varför har jag inte hört talas om er förut?"

Nu var det Bryan som pratade:

"För att vi inte tycker om publicitet, jag kan ge dig referenser för jobb som vi har utfört de senaste fem åren åt just FN och NATO. Som man kan se med Blackwater så är publicitet ingenting positivt i vår bransch."

Anders kände sig aningen lugnad. Han hade följt mediedrevet kring företaget och tyckte att de hade fått oförtjänt mycket skit. De killar han hade träffat från Blackwater hade agerat professionellt. Det fanns ju skitstövlar överallt och han tyckte att medierna hade varit oförtjänt hårda mot just Blackwater. Peacekeepers kändes seriöst.

"Vilka arbetsuppgifter har ni tänkt er för mig då?"

Robert och Bryan log i mjugg. De hade honom på kroken och nu var det bara att hala in. Robert öppnade mappen framför sig och lade fram ett kontrakt framför Anders och sade:

"Vi erbjuder dig X dollar i månaden plus sjukförsäkring och pension. Du kommer att vara motsvarande kapten och leda ett infanterikompani i taktiska operationer."

Anders skummade igenom kontraktet och det var inget som var oväntat. Det var som hans jobb i det militära med skillnaden att han tjänade fem gånger mer pengar om han tog det här jobbet. Egentligen hade han redan bestämt sig. Han var inne på sin tredje tjänstgöringsperiod som FN-soldat och han hade insett att det civila livet inte var hans kopp te. Det här var precis vad han ville göra. Så han svarade:

"När börjar jag?"

Lyon, 2005

Emma gick in i hissen och tryckte på våning fem. Hon hade åkt med MS Rovaniemi till Calais och varit med på genomsökningen. Men de hade inte hittat något utöver vapnen vilket var... det kändes fel att säga en besvikelse att ha beslagtagit 10 ton vapen. Men hon hade velat ha människor att förhöra som kunde leda henne vidare. Hissen stannade och dörrarna gled upp. Hon klev in i kontorslandskapet som utgjorde Interpols operativa avdelning. De var allt som allt trettio personer anställda men den var fortfarande relativt okänd även om den inte var hemlig på något sätt. Kollegorna nickade och hejade när hon promenerade till sitt skrivbord. När hon sjönk ned i stolen såg hon en Post-It-lapp på sin skärm.

”Kom till mitt kontor omedelbart. Hälsningar Josef”

Hon tog lappen och kastade den i papperskorgen. Ingen rast ingen ro. Hon gick mot chefens kontor och passade på att ta en Cola på vägen. Josef kom från Tyskland och var en av de bästa utredarna hon hade träffat även om han var en aning excentrisk. Vad var det de sa? Skillnaden mellan geni och dåre var hårfin. Hon knackade på dörren och fick något ohörbart till svar som hon tolkade som: ”Kom in!” Hon öppnade dörren och fann Josefs kontor vara i oklanderlig ordning. Den preussiska känslan för ordning och reda var djupt rotad i Josef tänkte hon. Han satt med en telefon i örat och viftade åt henne att sätta sig ned.

”Ja aber natürlich. Aufwiederhören!”

Josef lade på luren och erbjöd Emma ett tuggummi men hon avböjde. Josef var en ganska liten karl med kulmage, en stor grå kalufs och en vältrimmad grådaskig mustasch. Han log och stoppade in ett tuggummi.

”Emma. Du ser trött ut, kör jag för hårt med dig?”

Hon log. Saken med Josef var att han var omtänksam i alla lägen men samtidigt jävligt tuff när det behövdes. Men det viktiga var att han var ärlig med sin omtanke, det var inte bara något han sade för sakens skull. Hon knäckte fingrarna och sade:

”Det är ingen fara. Jag är lite sliten efter bilfärden bara.”

Josef nickade nöjt och lutade sig bakåt i kontorstolen och lade upp fötterna på en pall han hade vid sidan av skrivbordet.

”Gut. Berätta för mig om Calais.”

Emma tog upp protokoll och annat ur sin portfölj och gav dem till Josef som skummade igenom dem. Emma sade:

”Vi följde dem under lastningen i Sevilla och vår informatör kollade containrarna innan de lastades ombord på fartyget och då var de fulla med vapen. Jag såg personligen besättningen gå ombord och lägga ut från kajen. Sedan hände det inget speciellt under hela färden upp till Calais. Men när vi kom ombord så var de borta. Det fanns inte ett spår och de slet nästintill ut hela innanmätet i Calais. Ingen förstår vart de har tagit vägen.”

Josef läste och hummade för sig själv. När han hade läst klart lade han pappersbunten på skrivbordet och tittade ut genom fönstret.

”Det verkar sannerligen vara ett mysterium. Men du har gjort ett bra jobb Emma och jag har ett nytt jobb åt dig.”

Emma blev överraskad och började genast protestera.

”Men Josef jag är ju inte...”

Han vände sig om mot henne och nu var han allvarlig.

”Inga men Emma, det här är en order från högsta ort. Du skall utreda anklagelser om att privata säkerhetsföretag rekryterar soldater från de multinationella styrkorna i Afghanistan.”

Hon var van vid att Josef skiftade från personlig till chef på en sekund och hon tog inte illa upp. Afghanistan? Hon hade rest mycket men det var ett land hon aldrig hade besökt.

”Okey. När, var och hur?”

Josef plockade upp en mapp ur skrivbordslådan och räckte över den till henne. Hon såg att den var klassificerad med Top Secret 1. Det var den högsta sekretessklassificeringen på den

femgradiga skalan. Hon öppnade den och skummade igenom innehållet. Det hade gjorts en förstudie och den hade funnit att rekryteringen till privata företag var ett stort problem för de nationella försvarsmakterna eftersom de blev av med sina mesta erfarna soldater och sedan fick de betala mångdubbelt mer för att hyra in samma kompetens från de privata företagen. Problemet med att arbeta för Interpol var att ett ”brott” kunde skilja sig så pass mycket från land till land. I vissa länder skulle denna verksamhet vara fullt laglig medan i andra skulle den medföra stränga fängelsestraff. Hon tittade upp på Josef som fortfarande tittade på henne och väntade på en reaktion.

”Alltså vad är det exakt du vill att jag ska göra. Det här är ju inte ens olagligt i vissa länder!”

Josef stoppade in ännu ett tuggummi. Hon funderade många gånger hur stor tuggummibollen var därinne eftersom han ständigt stoppade in nya men aldrig verkade spotta ut dem.

”Du skall ta reda på vilka företag som rekryterar folk från vilka länder och sammanställa det i en rapport. Sedan är det upp till de nationella polismyndigheterna att gå vidare. Big Boss vill att du åker i morgon om det funkar för dig.”

Emma lade ihop pappren och stoppade ned mappen i väskan. Visst kunde hon åka i morgon. Hon hade ingen pojkvän, ingen familj, somliga skulle säga att hon inte hade något privatliv och var gift med sitt jobb. Hon skulle säga att hennes jobb var ett kall och att alla andra kunde fara åt helvete. Men det var hon det.

”Japp. Bara jag får åka hem och köra ett par tvättmaskiner så kan jag åka. Men varför valde de mig?”

Josef log igen. Mysfarbrorn var tillbaka. Hon skakade på huvudet och förstod varför det kom sig att denne egentligen ganska oattraktiva karl var ökad för sin charm på polishaken i staden. Han var en riktig charmör och kunde skruva den som Beckham när han så ville.

”För att du är en av mina bästa utredare Emma och jag tänkte att du kunde behöva lite solsemester efter ditt senaste uppdrag.”

Hon skrattade till svar och reste sig upp för att gå. Hon öppnade dörren och skulle kliva ut i kontorslandskapet.

”Emma...”

Hon vände sig om och tittade på Josef.

”Var försiktig där nere.”

Hon nickade och sade:

”Det vet du att jag är.”

Han nickade och log ett brett leende. Emma log tillbaka och stängde dörren bakom sig. Som sagt gränsen mellan geni och dåre var i sanning hårfin. Hon plockade ihop sina saker och knäppte av skrivbordslampan. En snabb titt på armbandsuret avslöjade att hon hade befunnit sig på kontoret i hela 35 minuter. Men hon hade å andra sidan aldrig varit någon kontorsråtta. Hon gick mot utgången och kände äventyrlustan tränga fram. Here I go again...

Camp Northern Lights, 2005

Det var missionsavlösning och Anders och hans kamrater skulle åka hem i morgon. Anders och Johan stod bredvid varandra under avlösningssceremonin. Det hela tog en halvtimme och sedan var det middag. Anders hade redan packat allting. Planet hem gick i morgon eftermiddag så han gick mot mässen där de hemresande skulle avnjuta en sista buffé tillsammans. När han kom fram till mässen dök missionsbefälhavaren Torbjörn Larsson upp. Johan gjorde honnör och sade:

”God afton överste”

Torbjörn besvarade honnören och svarade:

”God afton Anders! Ser du fram emot hemfärden i morgon då?”

Anders skruvade lite på sig. Han anade vad som komma skulle. Ryktet hade gått i campen att de var kort om folk till missionen som skulle avlösa den mission som nu tillträdde.

”Jo det ska bli skönt att få komma hem till Svedala och dricka en öl eller två.”

Torbjörn log och sade:

”Jag håller med. Budweiser är ju trots allt inte riktig öl.”

De två männen skrattade men sedan blev de allvarliga igen och Torbjörn sade:

”Nåväl Anders över till affärerna. Som du säkert har hört är vi kort om folk till nästa mission och du är ju en av våra bästa och mest erfarna officerare. Jag har ett guldkantat erbjudande med en rejäl löneförhöjning om du ställer upp och åker på nästa mission.”

Anders kände ett stygn av dåligt samvete över att han hade tagit jobbet för Peacekeepers och att han nu var tvungen att ljuga för Torbjörn som var en man som han hade stor respekt för. Men vart hade detta guldkantade avtal varit när Anders hade fått kämpa med näbbar och klor för att komma med på denna mission? Den svenska försvarsmakten använde sina officerare som en skurtrasa som man slänger lite hit och dit och kastar bort när den inte behövdes för tillfället. Anders tittade Torbjörn i ögonen, skulle han ljuga var han tvungen att göra det på riktigt.

”Jag blir tyvärr tvungen att tacka nej till det erbjudandet. Det räcker för mig nu och jag har planer på att försöka rota mig hemma och slå ned bopålarna.”

Torbjörn nickade och fick ett sorgset uttryck.

”Det var tråkigt att höra. Jag har dock full förståelse för ditt beslut. Men skulle du ändra dig så kvarstår erbjudandet fram till avresa. Jag fjäskade inte Anders, du är en av våra bästa officerare och jag vet att Försvarsmakten pissade på dig inför den här missionen. Men jag vill ha dig med nästa gång också så fundera på det.”

Torbjörn försvann in i mässen och Anders stod kvar utanför med sitt dåliga samvete. Men då kom Johan fram och sträckte fram en kall öl och sade:

”Gaska upp dig polarn! Det finns en anledning till att de inte hittar tillräckligt med folk och innerst inne vet du också varför.”

Anders nickade och tog ett par klunkar öl. Han hade gett Sverige 1½ år och hade betalat tillbaka sin militära utbildning med råge. Nu var det dags att prioritera sig själv för en gångs skull. Han drack lite till och sade:

”Du har rätt. Nu går vi och partajar!”

Johan skrattade och sade:

”Så ska det låta!”

Arlanda, 2005

Anders stod vid Terminal 5 och väntade på Johan. Det hade gått två veckor sedan de hade kommit hem från Afghanistan och Anders höll redan på att klättra på väggarna av tristess. Men Peacekeepers hade insisterat på att Anders var tvungen att beta av debriefingen och hela det köret innan han kunde börja jobba. Den sista träffen med psykologen hade varit igår och Anders hade kört standardvalsen som han visste att de ville höra. Nej han var inte deprimerad och nej han gjorde inte dumma saker i sömnen. Anders förstod att vissa blev skadade av saker som hände på missionerna. Men han var en stabil människa som kunde hantera det. Visst hade saker skakat om honom, som den där gången när en IED hade exploderat och de hade suttit fast mitt ute i ingenstans medan talibanerna sköt med allt de hade. Men efter att gruppen hade suttit ned och lättat sina hjärtan direkt efteråt så hade Anders lagt det hela bakom sig. Det var krig och i krig sköt folk på en. Svårare än så var det inte och pallade man inte det hade man valt fel yrke. Det var som det där han läste om poliserna som ville ha skadestånd för att buset hade skjutit på honom. Där kunde man snacka om fel person på fel plats. Han såg Johan komma in genom entrédörren. Han var på glatt humör som alltid. Ibland undrade Anders om Johan tog uppåttjack för han fattade inte vart karln fick all sin energi och livsglädje ifrån. Johan stannade och de skakade hand. De hade inte setts utöver debriefingmötena sedan de hade kommit tillbaks till Sverige. Johan sade:

”Är du redo för det stora äventyret?”

Anders svarade utan att tveka.

”Absolut. Det skall bli skönt att få komma igång igen. Jag tycker inte om att sitta hemma och rulla tummarna.”

Johan tog väskan och började gå mot incheckningsdiskarna och Anders följde efter. Johan sade:

”Nej det är samma här. Jag börjar klättra på väggarna efter en vecka. Det civila livet är så rutinartat och trist. Det händer som ingenting!”

Anders höll med och sade:

”Så vart bär det av? Jag misstänker att vi inte ska till Amsterdam?”

Johan log roat och plockade upp ett gäng nya biljetter.

”Jag misstänkte att du inte var dum. Vi skall åka på de första biljetterna till Amsterdam och sedan bär det av till Sydafrika för träning.”

Sydafrika, måste köpa sololja då tänkte Anders. Johan fortsatte att prata:

”Vi skall ut på insats om en månad så det blir tuffa tag för att samträna kompaniet innan det blir action. Men du väntade dig väl inget annat hoppas jag?”

Anders skakade på huvudet och log självsäkert.

”Ju snabbare vi kommer ut i hetluften desto bättre!”

Johan skrattade och de gick fram till incheckningsdisken för KLM.

Kabul, 2005

Emma sträckte på sig när planet slutligen stannade och folk började plocka ned sina väskor från bagagehyllorna. Flygresan hade gått smidigare än väntat. Hon hade flugit från Charles de Gaulle till Abu Dabi och därifrån till Kabul. Det hade tagit allt som allt 20 timmar och såvida hennes bagage hade kommit fram så hade hon haft mer tur än vad hon brukade ha. Hon klev ut i gången och lämnade planet. När hon klev ut på trappan slog hettan emot henne. Passagerarna gick som ett lämmeltåg in i terminalbyggnaden och samlades runt bagagebandet. Emma såg en massa beväpnade män, dels var det afghaner i ljusgröna uniformer beväpnade med Kalasjnikovs och sedan var det de vältränade privatsoldaterna i khakimönstrade ökenuniformer med öronsnäckor och solglasögon. Efter 20 minuter började bandet rulla och Emmas väska kom som femte väska på bandet. Nu var det nästan så att hon måste köpa en skraplott för att slå mynt av dagens uppenbara lycka. Hon behövde knappt vänta alls vid passkontrollen utan kom fram direkt till en bister man i polisuniform. Hon lämnade över passet och han öppnade det, jämförde hennes utseende med passbilden och stämplade en tom sida. Sedan sade han på bruten engelska:

”Välkommen till Afghanistan.”

Emma tackade och gick vidare ut till ankomsthallen som var full med människor. Majoriteten av dem var iklädda turban och burkor. Hon spanade efter den utlovade skylten och såg snart en solbränd man iklädd ett par kakibyxor och en blå långärmad skjorta som hade en skylt med hennes namn på. Hon gick fram och sträckte fram handen.

”Jag är Emma och du är Ray Sweeney antar jag?”

Han tog hennes hand och sade:

”Det stämmer. Välkommen till Kabul, gick flygresan bra?”

Han började gå och Emma följde efter. Ingen hade skjutit på dem än i alla fall tänkte hon innan hon svarade:

”Jodå allt gick smidigt, jag behövde inte vänta på väskan en gång!”

De kallpratade lite om ditten och datten tills de kom fram till bilen som var en förstärkt SUV. Ray backade ut och började köra. Emma noterade att han ständigt höll ett öga i backspeglarna. Ray sade:

”Jag tänker gå rakt på sak om det är okey med dig?”

Emma skulle nog kunna samarbeta bra med Ray. Hon gillade raka rör.

”Helt okey. Shoot!”

Ray tittade tyst i backspeglarna ett tag innan han slappnade av igen.

”Afghanistan är inte Bryssel. Det här är ingenmansland och det finns inga lagar. Du kommer att se folk som ligger på Interpols 10-topplista över efterlysta. Men du kan och får inget göra. Förstår du vad jag menar?”

Även om Emma inte tyckte om att spela inom de grå områdena så var hon tvungen att köpa det. Det här var Rays hemmaplan och han var hennes överordnade.

”I princip ja, men inte fullt ut. Om vi inte får göra någonting, vad gör vi då här egentligen?”

Ray log och ökade farten sedan svarade han:

”Vi samlar in information och skickar den till högkvarteret. Sedan händer det att vi deltar i operationer med andra byråer. Men annars håller vi låg profil. Det pågår ett krig här och jänkarna är beroende av många fula fiskar för att kunna hålla sin krigsmaskin igång. Jag såg Viktor Bout på en restaurang igår, han satt och käkade med CIA:s stationschef i Kabul. Då förstår du på vilken nivå det rör sig om.”

Emma tittade ut genom fönstret. Hon såg kvinnor i burqa som släpade på barn och mat, hon såg också hur karga män tittade på deras bil när de passerade. Hon sade:

”Jag förstår vad du menar.”

De fortsatte att kalla prata och Ray berättade att han hade tjänstgjort i Kabul i två år nu och han gillade stället trots hotbilderna och talibanerna. Innan Kabul hade han arbetat fem år i Indonesien. Han var samma människotyp som Emma, gift med jobbet och inget privatliv. Ju mer hon pratade med honom ju mer övertygad blev hon om att de skulle funka bra ihop. De kom fram till säkerhetskontrollen till Kabuls gröna zon. Säkerhetsvakterna tittade in i bilen och kollade deras papper. Det var afghaner som bemannade de yttre posteringarna. När de körde vidare så kom de fram till ännu en säkerhetskontroll. Denna var dock bemannad av storväxta privatsoldater från Xe Services. Dessa gjorde en snabb men betydligt grundligare kontroll av bilen innan de tilläts åka vidare. Ray körde en stund och stannade utanför en vit byggnad. Han slog av motorn men öppnade inte dörren.

”En sista sak innan vi går in. Vi har säkerhetsvakter från ArmorGroup som vaktar byggnaden.”

Emma var inte förvånad men kände sig ändå skeptisk.

”Alltså jag skall granska samma killar som vaktar vårt kontor?”

Ray log och ryckte på axlarna.

”Afghanistan har många paradoxer. Det gäller bara att lära sig leva med dem.”

De öppnade dörrarna och gick in i byggnaden. I entrén stod två storväxta killar med solglasögon och automatkarbiner. Ray stannade och presenterade dem som Bill och Kane. Emma presenterade sig och skakade deras händer. Sedan gick de in och uppför trappan.

”Vi bor på övervåningen och kontoret ligger på nedervåningen. Utöver oss två så jobbar det två killar och en tjej till här. Simon och Alec som pysslar med narkotikahandeln och Lisa som arbetar med underrättelsearbete. Simon och Alec är dock uppe i Kandahar för tillfället.”

Ray öppnade dörren till hennes rum och Emma dumpad väskorna bredvid sängen. Sedan gick de ned till kontoret. Där satt Lisa och arbetade framför en dator. Efter en kort presentation av kontoret och rutinerna så ordnade Ray det praktiska med lösenord och säkerhetsrutiner. Två timmar efter ankomsten till flygplatsen satt Emma vid ett skrivbord, redo att sätta igång.

Kapstaden, 2005

När de kom ut i ankomsthallen såg de en svart man som höll upp en skylt med namnet ”Robertson Wines” på. Anders och Johan gick fram och presenterade sig. Mannen lade undan skylten och skakade deras händer och sade på engelska:

”Välkomna till Kapstaden! Jag är Siseko och jag skall köra er till gården. Följ efter mig så går vi till bilen.”

Det var inte speciellt långt till parkeringsgaraget och de stannade vid en silvergrå Audi. De stoppade in väskorna i bagageutrymmet och sedan körde Siseko ut från flygplatsen. Han var ganska tystlåten men han berättade lite om Sydafrika och Kapstaden samt att de var på väg till en vinodling utanför Stellenbosch där de skulle träffa Bryan Grant. Anders tittade ut över kåkstaden Mitchells Plains som låg alldeles bredvid flygplatsen. Han såg ett gäng barn spela fotboll, det satt ett gäng äldre män vid väggkanten och drack öl och han såg en polisbil stå vid väggkanten. Två polismän bar på en liksäck. Anders funderade över vad det hade blivit av honom om han hade vuxit upp här i stället för i trygga Motala. Hade han ens överlevt barndomen? Efter ungefär en timme svängde Siseko av från motorvägen och körde in på en grusväg. På båda sidorna om vägen tornade enorma fält av vindruvor upp sig. Efter ett tag uppenbarade sig fyra enorma byggnader och traktorer. Siseko körde fram och parkerade framför huvudbyggnaden. Han gjorde en handrörelse och sade:

”Välkomna till Robertson Winery.”

De klev ur bilen och Bryan kom ut genom huvudentrén. Han var iklädd en blå skjorta och jeans. Han såg mycket mer avslappnad ut än i Kandahar.

”Hallå där. Jag hoppas att Siseko har tagit väl hand om er. Ni kan låta väskorna ligga kvar i bilen. Det här är bara en kort mellanlandning.”

De följde Bryan in i huset till en matsal där de slog sig ned. En svart hushållerska kom in med vatten och kaffe. Bryan drack lite kaffe och gav dem sedan en pappersbunt var.

”Det här är era papper och det juridiska kring era anställningar. Ni kommer att få mer information vid högkvarteret i Namibia. Men kortfattat kan jag säga att ni kommer att träna i runt en månad sedan bär det av till Uganda. Vi har fått ett kontrakt av regeringen där på att besegra ”Lord’s Resistance Army”. Du Anders kommer att leda ett kompani och Johan kommer att vara din ställföreträdare. Är det några frågor?”

Anders och Johan bläddrade snabbt igenom pappren men båda skakade på huvudet. Bryan drack upp sitt kaffe och sade:

”Bra. Jag måste ordna lite saker men Elena kommer att ge er lunch och sedan kommer Siseko att köra er till Peaceland i Namibia. Lycka till!”

Bryan försvann bort och Elena som de antog var hushållerskan kom ut med två tallrikar med mat. De åt snabbt och under tystnad. När de vara klara gick de ut till bilen där Siseko satt på en stol och väntade. Han reste sig upp när de kom ut och sade:

”Är ni klara att åka?”

Anders svarade att de var redo. Så de satte sig i bilen och påbörjade färden till Namibia. Siseko berättade att det skulle ta runt 8 timmar att köra till Peaceland och att de skulle köra utan uppehåll. Anders sysselsatte sig med att ömsom sova och beundra landskapet. Det var första gången han var i Afrika. Han hade sökt till missionen till Liberia men hade inte blivit antagen. Det var fascinerande att ett sådant vackert landskap kunde innehålla så mycket grymhet och fattigdom. Efter ett par timmar somnade han och vaknade upp igen när de passerade gränskontrollen vid gränsen men sedan föll han i djup sömn igen. Han vaknade när Johan hojtade att de snart var framme. Anders gnuggade sömnen ur ögonen och tittade ut. Det var mörkt ute och armbandsuret visade att klockan var fem på morgonen. När han tittade ut hade landskapet övergått till karg öken. De körde på en grusväg mitt ute i ingenstans men efter ett tag passerade de en skylt där det stod:

”Peaceland Estate. Trespassers will be shot on sight.”

Sedan kom de fram till ett par stängda grindar. Siseko tog fram en fjärrkontroll och tryckte på en knapp och plötsligt öppnades grindarna och de körde in. Nu kunde Anders se ett gigantisk komplex torna upp sig längre fram. Hela stället badade i ljus. De körde förbi två grupper med män som var ute och sprang. Samtliga var iklädda kakibyxor och ljusbruna t-shirts med ”Peacekeepers Inc” på bröstet. Siseko körde in till mitten av området och stannade framför en liten byggnad. De klev ut och följde efter Siseko in i byggnaden. De kom in till en spartansk reception där en svart kvinna i uniform satt framför en dator.

”God morgon Siseko. Ny personal?”

”Mornn Moni. Jajamensan. Anders, Johan, det här är Moni Rankani, hon är personalchef här på Peaceland. Hon kommer att ge er mer information om vad som händer härnäst. Jag skall gå och lägga mig nu.”

Siseko försvann ut ur byggnaden och Moni gjorde en gest åt dem att sätta sig ned. Hon kollade av att deras personuppgifter stämde med det som fanns i hennes databas och sedan plockade hon fram två kontrakt och sade:

”Som jag antar att Bryan har berättat för er så är sekretess och diskretion våra ledord här på Peacekeepers. Därför måste jag be er att skriva under denna försäkran om tystnadsplikt. Om ni mot all förmodan skulle bryta mot dessa så kommer ni att tvingas betala astronomiska summor till oss. Men som sagt detta är mestadels en formalitet eftersom jag tror att ni kommer att trivas utmärkt här hos oss!”

Anders tittade på Johan som bara ryckte på axlarna och sedan skrev de under pappren. Moni tog pappren och stoppade undan dem. Sedan skrev hon på två små papperslappar som hon gav dem och sade:

”Det där är era rekvisitioner för persedlar som ni kan hämta ut från förrådet. Från och med nu är ni anställda hos Peacekeepers Inc mina herrar. Vi har samma arbetssätt som militären. Ni saluterar överordnade och era underordnade saluterar er. Ni förväntas lyda order och ni har den rang som ni har enligt anställningsavtalet. Om sex timmar kommer ni att introduceras till ert kompani och börja träna tillsammans. Kapten Grep du har ett möte med överste Nathan Mason klockan 10 för att diskutera träning och taktik. Kapten Berg du har inga ytterligare order förutom samlingen klockan 12. Några frågor?”

De hade inga frågor så Moni gav dem en kort rundvandring på anläggningen som visade sig vara en fullskalig militärbas med stridsvagnar, helikoptrar och till och med ett mindre sjukhus. Peacekeepers verkade inte ha dåligt med pengar i alla fall tänkte Anders när de passerade ett gäng splittrnya Leopardstridsvagnar. Efter rundvandringen visade hon dem till deras rum. Alla anställda på Peacekeepers hade egna rum, det ansågs vara nödvändigt eftersom de trots allt var anställda och förväntades bo och leva på anläggningen 10 av 12 månader om året. Anders satte ned sina väskor bredvid sängen och ställde mobilklockan på 0930 och lade sig ned för att sova i någon timme innan det körde igång.

Washington D.C. 2005

Bruce Wayne tittade ut över sina styrelsemedlemmar och sade:

”Vår aktie steg med 20% på börsen igår och den verkar stanna där idag också. Det var bra jobbat där Oliver med läckan om vårt kontrakt med Försvarsdepartementet.”

Oliver som var pressansvarig i styrelsen nickade till svar och sade:

”Tack Bruce.”

Bruce fortsatte:

”Gällande våra utvecklingsprojekt har forskning och utveckling gjort enorma framsteg sedan förra styrelsemötet. Modellerna Prins Viking och Kung Viking har börjat massproduceras och Krigare 2100-systemet är snart färdigtestat. Rekryteringen av Arnald Jaguar har verkligen burit frukt.”

Prins och Kung Viking var en mindre och större variant av Mechwarriors. Många forskare hade avfärdat Arnald som en fantasirik visionär med orealiserbara idéer. Men Bruce hade låtit sin forskningsavdelning granska hans projektplaner i hemlighet och de kom fram till att det förvisso var hiskeligt dyra projekt men fullt genomförbara. Pengar var inget problem så Bruce hade snabbt plockat in honom och gett honom allt han hade bett om. På två år hade den mannen effektiviserat och omorganiserat utvecklingsavdelningen till något hämtat från framtiden. Sedan den där dagen i augusti för 11 år sedan hade han varit orolig för att något skulle läcka ut om hans planer. Men styrelsen hade visat sig vara precis så pass lojal som han hade hoppats på. Även om vissa forskare hade lagt förslag på att deras revolutionerande upptäckter borde spridas till resten av världen så hade Bruce tystat dem genom att utöka deras forskningsbudgetar. Bruce fortsatte att prata:

”Avslutningsvis har vi under de senaste två veckorna genomfört 10 operationer mot Chaos Network och deras allierade. Den mest spektakulära var stormningen av MS Rovaniemi utanför Brest. Mina källor har rapporterat att polisen inte har en aning om vad som har hänt. Därmed avslutar jag mötet om det inte finns några övriga frågor?”

Bruce tittade ut över bordet men alla satt tysta. Han slog klubban i bordet.

”Då avslutar jag mötet. Jag skickar ut kallelse till nästa möte som blir om ungefär en månad.”

Männen reste sig simultant och defilerade ut genom dörren. Bruce stoppade ned sina papper i väskan och gick till sitt kontor. Han tittade på klockan, det var dags att åka hem. Han tryckte in en knapp som gick till hans förare. Sedan gick han och ställde sig i hissen. Det tog bara några sekunder innan hissdörren gled upp och Greg stod redan där med bilen. Greg sade ingenting utan öppnade bara dörren och Bruce klev in. Greg var en gammal marinkårssoldat och Bruce hade redan vid anställningen gjort klart att han ville ha en skugga snarare än en förare och Greg hade sagt att det funkade för honom. Så sedan Bruce hade anställt honom för 15 år sedan hade han pratat med Greg tio gånger. Men Bruces sekreterare skickade alltid en fruktkorg och en bonuscheck till honom runt jul. Bruce var en exceptionellt skicklig skådespelare och manipulator men han tyckte egentligen inte om att umgås med människor. Eller rättare sagt han blev så trött på det sociala spelet i sin yrkesroll att när han gick hem från jobbet ville han bara vara ensam och ha det tyst omkring sig. Greg körde ut i trafikkaoset och Bruce tittade på armbandsuret. Det skulle troligen ta runt en halvtimme att komma hem. Han tittade ut genom det tonade fönstret och såg på alla människor som var på väg någonstans. Om de bara visste vad som pågick under ytan. Om män som Bruce som kunde krossa deras värld med ett telefonsamtal genom att lägga ned en fabrik eller sälja en mängd aktier. Bruce var till skillnad från många andra verkställande direktörer och styrelseordföranden helt okänd. Men det hade varit ett medvetet drag. Bland dem som betydde något i världen var Bruce en tung maktfaktor. Han kontrollerade direkt och indirekt runt två biljoner dollar. Han reflekterade ofta över den makt han besatt och hur lätt han skulle kunna bli korrumpad. Bli ännu ett av högdjuren på Wall Street som lekte med pengar som småbarn lekte med Lego. Men Bruce stod högre än dem och hans mål var så pass heligt att han inte kunde slösa tid på

oväsentligheter som att festa runt och spruta champagne på folk. Demokrati... Folk trodde att de kunde påverka något men de hade så fel. Människorna i toppen hade inget annat än förakt för pöbeln och manövrerade den likt man gör med tyglarna på en häst. Problemet i världen var att alla grupper bara såg till sina egna intressen och underlät att göra något åt de stora frågorna. Eftersom om man själv gjorde eftergifter skulle detta ses som en svaghet av de andra grupperingarna. Det var därför det var sådana problem med terrorism, klimatet och den religiösa extremismen överhuvudtaget. Just för att ingen vågade ta ansvar. Men världen stod på randen till ett gigantiskt paradigmskifte. Hans källor indikerade att Chaos Network snart skulle genomföra en massiv operation mot USA och västvärlden. I det kaos som då skulle uppstå skulle alla springa runt som yra höns i jakt på en ledare. Den ledaren skulle vara Peacekeepers Inc och Bruce. Det skulle spillas mycket blod i den kommande striden mellan Peacekeepers eller Tellus som den nya alliansen skulle kallas och Chaos Network. Men alla stora förändringar innebar förluster och vinster. Bruce trodde att det skulle löna sig i det långa loppet, annars hade han inte lagt ned nästan 15 år på att förverkliga sin plan. Det fanns så mycket potential om man kunde optimera saker och ting, vilket var omöjligt i dagens fragmenterade värld. Dock återstod det fortfarande väldigt mycket arbete och det fanns många saker som kunde gå fel på vägen. Även om mycket av framgångarna var resultatet av hårt och målinriktat arbete kunde han inte förneka att lyckan stått honom bi många gånger. Rekryteringen av Arnald var en sådan lyckoträff. Mannen var ett geni av Einstein-kaliber men problemet eller snarare Bruces lycka var att ingen hade insett Arnalds genialitet eftersom han var så pass långt före sin tid. En annan lyckoträff var uppslutningen och lojaliteten. Han hade lagt ned enorma summor på att analysera rekryteringarna till nyckelpositioner inom Peacekeepers och alla hade hittills visat sig vara otroligt lojala. Men samtidigt var det ju väldigt få som visste om den riktiga Bruce. 99,9% av alla såg honom som den karismatiske ledaren med stort L som pekade ut vägen mot framtiden med hela handen. Det var i stort sett bara hans högra hand Kevin Connelly, Greg och hans hushållerska Edith som visste om hans asociala sida. Bruce hade en gång läst om en känd komiker vars barn berättade att när han var hemma var han den tråkigaste personen de visste. Han kände igen sig i komikerns dilemma. Men i grund och botten låg förklaringen i att han för 15 år sedan hade gjort ett val och detta medförde uppostringar som att han aldrig skulle ha tid att skaffa familj eller leva ett normalt liv. Det var paradoxalt när han såg på det från det perspektivet. Hans besatthet eller snarare fanatism gällande sin vision kunde nästan jämföras med de mest extrema islamisternas värderingar. Med den viktiga skillnaden att Bruce trodde på individens kapacitet att förverkliga sina mål och att mänskligheten skulle utvecklas för sin egen skull och inte för att tillfredsställa något högre väsen. Bruce hade växt upp i Alabama och han hade sett så mycket skit och elände som kunde härledas till religionen. Han blev arg bara han tänkte tillbaka på det. Han mindes fortfarande hur prästerskapet körde fina bilar på församlingarnas bekostnad och prästgårdarna brukade matcha den högsta societetens hus i utformning och utseende. Visst kunde han förstå att religionen spelade en viktig funktion för de svaga människorna i samhället. Det fanns egentligen bara två typer av karaktärsdrag hos människor när man skalade av alla attribut. Fåraherde och får. Ju mer fåraherde du var desto mer insåg du hur samhällets mekanismer fungerade och hur en intelligent människa kunde manipulera dem för sina egna syften. Bruce log åt ironin i sina resonemang. Å ena sidan ville han rädda världen men å andra sidan föraktade han majoriteten av dem han ville rädda för deras svaghet. Men egentligen föraktade han ju inte dem utan det faktum att trots att det fanns så pass många intelligenta människor därute som kunde göra gott. Så misslyckades de om och om igen. Bruce tänkte dock förändra detta. Nu var det slut på misslyckanden och han skulle förverkliga sin vision, kosta vad det kosta ville. Greg körde in genom grindarna till hans hus som låg ödsligt till. Greg öppnade dörren och Bruce gick ut och klev in i huset. Edith höll sig inne i köket men Bruce gick direkt in till matsalen där hans middag var uppdukad. Han hängde av

sig kavajen och slog sig ned. Han tog kontrollen och slog igång musikanläggningen. Klassisk musik strömmade ut genom högtalarna och han åt snabbt upp maten. Edith var en klippa. Hon hade varit hans hushållerska i tio år och han visste att hon trivdes med att arbeta för honom. Hennes man var Bruces trädgårdsmästare och de bodde i ett mindre hus bara ett par hundra meter bort. Genom att han alltid var borta så mycket så hade de i praktiken hela egendomen för sig själva och Bruce unnade dem det. De var goda människor. Det var människor som Kenneth och Edith som Bruce ansåg att han kämpade för. De gjorde så gott de kunde och de var helt enkelt goda in i märgen. Bruce åt upp det sista av maten och gick uppför trappan till sitt kungadöme. Edith städade av golvet en gång i veckan men annars rörde hon ingenting häruppe. Han ställde väskan på kontoret. Det var fredag och nu tänkte han njuta av den enda lyxen han unnade sig. Han öppnade dörren och klev in i den lilla biografen med en enda fåtölj. Han sjönk ned i den och bläddrade bland filmerna. Ikväll fick det bli något stillsamt. Med en knapptryckning startade han ”Amélié från Montmartre” och slappnade av.

Riyadh, 2005

Shejk Ahmad Rahman Saud tog emot sina gäster och visade dem till ett bord fullt med frukt och andra godsaker. Han tittade på sitt armbandsur och konstaterade att hans vän var sen. Ahmad hatade när folk var slarviga och inte stod vid sina ord. Men samtidigt visste han att han skulle förlåta sin vän. Denne var ett geni och genier var tankspridda och upptagna män. Ahmad hörde ett mullrande och log. Hans vän Rajadh el Salam älskade amerikanska motorcyklar och kom nu inrullande på en Harley Davidson som Ahmad hade gett honom i födelsedagspresent förra året. Rajadh parkerade motorcykeln, tog av sig hjälmen och omfamnade Ahmad och sade:

”Förlåt att jag är sen min vän. Jag blev fördröjd av andra affärer.”

Ahmad ryckte på axlarna och sade:

”Det är ingen fara min vän. Allah är stor och vem är vi att ifrågasätta hans vilja?”

De två männen gick till buffébordet och tog frukt och gick sedan vidare in till sällskapsrummet där de övriga satt och väntade. Rajadh slog sig ned i en fåtölj och Ahmad harklade sig:

”Så nu när alla är här kan vi börja. Låt mig först presentera mannen som jag har pratat med er alla om. Rajadh el Salam, en man av stor visdom och kunnande!”

Rajadh reste sig upp och bugade lätt mot de övriga och satte sig ned igen. Rajadh drog sedan en monolog om hur Al Qaida mer eller mindre hade besegrats och att väst återigen skördade stora segrar ute i världen. Därför var det nu av största vikt att alla som såg USA och väst som sin fiende förenades i sin kamp. Ahmad presenterade männen i sällskapet för varandra.

”Vi har ibland oss herr Molokai Sergoi från Tambov-klanen i Moskva, herr Leonardo del Camalante från Sicilien, herr Jambo Takida från Hong Kong, herr Lee Yang från Zaibatsu-syndikatet i Tokyo och sedan har vi ett antal bröder från våra organisationer som kämpar för Jihad och Islam. Jag tänker lämna över ordet till Rajadh som skall få presentera sina idéer som är anledningen till att vi har samlats här idag. Varsågod min vän!”

Rajadh gick fram till en laptop som stod på bordet och stack in ett USB-minne. Han bläddrade fram en PowerPoint-fil och klickade upp den. På projektorduken framträdde rubriken:

”Kampen på 2000-talet.”

Rajadh drack lite vatten och tog till orda:

”Ärade gäster. Som ni alla vet har de imperialistiska korsfararna gjort stora framsteg även om våra bröder i runtom i världen gör sitta bästa för att göra motstånd. Jag är ingen ideolog och detta är allt jag tänker säga om ideologi. Som min vän Ahmad troligen har berättat så är jag en vetenskapsman. Jag har arbetat här i Riyadh tillsammans med ett antal kollegor för att överbrygga det teknologiska gapet mellan den tredje världen och den första världen på det militära planet.”

Rajadh tittade ut över sin publik som såg måttligt intresserade ut än så länge. Men han log inombords. Vänta ni bara, skrattar bäst som skrattar sist. Han fortsatte:

”Och faktum är att vi har gjort stora genombrott de senaste två åren och för två veckor sedan färdigställde vi en hel arsenal med nya vapen som kan användas i kampen.”

Rajadh klickade fram ett filmklipp och sade:

”Mina herrar, skåda Projekt Guds Vrede”

Filmen satte igång och visade en öken. Plötsligt kom det en stor mechwarrior springande. Bilden skiftade till två stridsvagnar som avancerade mot krigsmaskinen. Bilden skiftade till Mechwarriorn som avfyrade två raketer som förvandlade stridsvagnarna till plåtskrot. Bilden visade ett hundra plåtfigurer som rullade mot krigsmaskinen och mechen fällde ut två Gatlingkanoner. Sedan visade bilden hur plåtfigurerna pulveriserades. Sedan skiftade det till ett hus som var fullt med fångar som var försedda med ögonbindlar och plastband runt händer och fötter. Kameran fokuserade på en plåtsboll som låg mitt i huset. Plötsligt föll den sönder och allt glas i huset exploderade. Man kunde se hur fångarna skrek och det trängde fram blod ur ögonen, näsorna och öronen. Efter ungefär 10 sekunder låg alla fångarna livlösa på golvet. Rajadh såg sig omkring i rummet och nu såg han känslor. Somliga såg imponerade ut, andra förskräckta och vissa var mer eller mindre äcklade. Känslor var bra. Bilden skiftade till tio soldater som stod med automatkarbiner och ungefär 300 meter bort satt 10 fångar fastbundna vid pålar. Soldaterna siktade mot fångarna och sedan siktade de rakt upp i luften och sköt. Kameran övergick till slow motion och tittarna kunde se hur kulorna for upp i luften, svängde och for iväg mot fångarna. Deras kroppar exploderade när kulorna träffade. Filmen avslutade med en kort musiksnutt och sedan svartnade skärmen och Rajadh ställde sig framför gruppen igen.

”Dessa tre vapen är färdigutvecklade och redo för massproduktion. Vi har ytterligare tio projekt som är i testfasen och som väntas bli klara för produktion inom den närmaste månaden. Mina herrar, vi har nu bomber som går att ta igenom säkerhetskontroller, vapen som kan spränga amerikanska tanks och helikoptrar, automatkarbiner med värmesökande kulor som efter att ha identifierat värmesignaturen kan träffa ett mål upp till 500 meter bort. Vi kan äntligen börja slå tillbaka!”

Männen applåderade och de muslimska kämparna reste sig upp medan de västerländska gangstrarna var mer återhållsamma även om de var tydligt imponerade. Nu klev Ahmad upp bredvid Rajadh.

”Tack för det Rajadh. Nu är det dags att diskutera affärer mina vänner. Hittills är det jag och vänner till mig som har stått för forskningskostnaderna för att ta fram dessa system. Men det jag erbjuder er är två förslag: dels kan ni köpa dessa system till bra priser och dels erbjuder jag era organisationer att gå med i vår affärsverksamhet som fullvärdiga medlemmar. Ni har fått affärsförslagen i pappersform och nu är det dags att bestämma sig. Vi samlas igen om en timme så att ni kan kontakta era kollegor därhemma.”

Ahmad och Rajadh gick ut till poolen och satte sig. Rajadh satt med en laptop och arbetade men sade:

”Det verkade som de köpte vårt upplägg min vän.”

Ahmad var mer tveksam men jo han trodde att budskapet hade gått fram. Hans förhoppning var dock att majoriteten skulle välja att gå med i nätverket snarare än att bara köpa produkterna. Det hade kostat enorma summor att ta fram allt och det krävdes ännu mer för att utveckla klart de sista systemen och sedan starta massproduktionen. De två vännerna satt och drack och diskuterade fram till tidsfristen löpte ut. Ahmad tog ett djupt andetag och så gick de in igen. Männen därinne röjde inte med en min vad deras beslut skulle bli. Ahmad upp ett block gjorde två kolumner. Köpare och medlemmar. Han började:

”Herr Sergoi?”

Den fetlagde ryssen askade sin cigarett och tittade Ahmad rätt in i ögonen och nickade.

”Vi vill gå med i er lilla klubb.”

Ahmad nickade och sade:

”Ni är mycket välkomna. Herr del Camalante?”

Den smala men välklädde italienaren sade:

”Vi vill köpa automatkarbinerna och bomberna sedan är vi nöjda.”

Ahmad hade anat att italienarna skulle banga ur. De var lite känsliga för Jihad-retoriken. De förstod inte skillnaden mellan affärer, ideologi och retorik.

”Herr Takida vad har ni beslutat?”

Herr Takida var en kort och tunn man men han utstrålade en kyla som signalerade att det här var en farlig man.

”Herr Saud. Vi vill fördjupa vårt samarbete med ert nätverk, vi är med er.”

Ahmad nickade och fortsatte.

”Herr Yang?”

Den jämförelsevis unga yakuzan hade två drakar som slingrade sig upp runt halsen och såg nästan lite nonchalant ut. Men vad Ahmad hade hört om honom var det en väldigt farlig man att underskatta. Lee Yang tog ett bloss och askade sedan svarade han:

”Vi är med er.”

Ahmad slog ut med armarna och sade:

”Ni är mycket välkomna. Herr del Camelante, ni kan följa med min assistent Saram och göra upp om detaljerna kring ert köp. Ni övriga kan följa med mig så att jag kan informera er mer om vad ert medlemskap innebär.”

Kabul, 2005

Emma började genast boka möten med kontingentchefer och soldater som hade rapporterat att de hade blivit erbjudna jobb av privata säkerhetsföretag. Efter två dagars konstant intervjuande och möten där hon hade sprungit runt hela högkvarteret flera gånger om. Så började hon få en bild av vilka företag som aktivt försökte rekrytera aktiv militär personal. De största skurkarna var Peacekeepers Inc, Xe Services och ArmorGroup. Dessa hade rekryterat mer än 100 personer var från de internationella styrkorna. Tillvägagångssättet var att företagen identifierade personer som hade den eftersökta kompetensen, sedan ”råkade” en rekryterare stöta på rekryteringsobjektet och börja kallprata. Avslutningsvis nämner rekryteraren som i förbigående att denne arbetar för en firma som rekryterar folk just nu och sedan lämnar denne över sitt kort. Efter ett par veckor så ”rårar” rekryteraren och soldaten stöta på varandra igen och då lägger denne fram ett konkret erbjudande. Om soldaten då tackar ja så får denne vid en permission träffa en mellanchef för bolaget och skriva på ett kontrakt. Det var i alla fall så det funkade i början, nu var det mer sofistikerat och många företag hade skaffat rekryterare inom ISAF och NATO-styrkorna som rekryterade folk på informationsmöten. Många befäl såg mellan fingrarna på det hela eftersom deras soldater oftast var anställda på begränsad tid och de privata säkerhetsföretagen erbjöd en mer permanent anställning. Och som Emma hade sagt till Josef, i många länder var denna företeelse inte ens olaglig. Det var lunchtid på hennes tredje dag i Kabul och hon hade inget mer inbokad för dagen. Ironiskt nog hade hon inte lämnat det bevakade området sedan hon hade kommit till landet. Ray pratade i telefon så hon väntade tills han var klar innan hon frågade:

”Ray. Finns det någon möjlighet att få se sig om lite i Kabul? Jag börjar snart klättra på väggarna här!”

Han skrattade och lutade sig tillbaka i kontorstolen.

”Vadå tycker du inte om utsikten från Plaza Europol? Nejdå jag bara jävlas med dig. Jag satt faktiskt och undrade hur långt tid du skulle stå ut med att bara sitta här. Vi har en guide som vi brukar använda oss av, Ismael. Jag skall ringa honom och sedan ska jag ordna ett par killar

från Xe som kan följa med dig. Vill du bara se dig omkring eller är det något speciellt du vill titta på?”

Emma tittade på kartan över Kabul men hon kunde inte komma på något och hon hade mer läst om Afghanistans historia på planet. Hon hade inte gjort någon djupdykning i Kabuls historia.

”Nej jag vill bara se mig omkring i allmänhet.”

Ray nickade och tog upp telefonen och började ringa. Emma fortsatte att skriva på sin rapport. Hon bedömde att hon skulle ha ett utkast som hon kunde maila till Josef i morgon och sedan fick hon se hur mycket hon behövde komplettera. Hon skulle gärna prata med alternativt konfrontera ett par av rekryterarna men allt berodde på vilket mandat hon fick från Josef och hur långt Ray tyckte att hon kunde gå. Ray lade på luren och sade:

”Ismael kommer och hämtar dig om en timme och Xe skulle skicka två killar som åker med. Jag sade åt honom att ge dig en turistguidning. Det är en fantastiskt vacker stad på sitt eget lilla vis.”

Namibia, 2005

Anders knackade på dörren till överste Magruder. Det hördes ett barskt:

”Kom in”

Han öppnade dörren och klev in på kontoret. Magruder var en snaggad jätte som fick skrivbordet att se ut litet ut. Anders gjorde honnör och sade:

”Kapten Grep inställer sig enligt order överste”

Magruder gjorde en slarvig honnör och svarade:

”God morgon. Slå dig ned jag är strax klar.”

Anders satte sig på besöksstolen och väntade. Magruder satt och skrev i fem minuter innan han verkade nöjd och vände sig mot Anders.

”Så vad är ditt intryck av vårt komplex?”

Anders bestämde sig för att vara ärlig:

”Det är imponerande, ni sparar verkligen inte på krutet. Jag såg de splitternya Leopardstridsvagnarna därute.”

Magruder log och tog en mun kaffe men han erbjöd inte Anders något. Han sade:

”De levererades förra veckan och jo Peacekeepers har djupa fickor. Det är därför det är roligt att jobba för folk som förstår vad krig handlar om och inte tummar på kvaliteten.”

Anders nickade till svar. Magruder fortsatte:

”Ditt kompani består av sydafrikaner, briter och ett antal östeuropéer. Alla är minst fänrik och har utmärkta tjänstgöringsbetyg från sin statliga tjänstgöring. Ni kommer att sättas in mot LRA i Uganda. Det är inget avancerat, du ska fokusera på att träna ihop kompaniet i vanlig infanteritaktik. LRA består av ett gäng knarkare och löst folk. Problemet är bara att hitta dem men vi jobbar på den biten och det kommer att vara klart innan ni åker.”

Anders ställde några kompletterande frågor om utrustning och beväpning innan han reste sig upp och gick mot exercisfältet. Solen sken och han mådde bra. Han hade haft vissa tvivel över vad han hade gett sig in på men hittills verkade allting reko. Dessutom gillade han att Peacekeepers verkade arbeta mer proaktivt än reaktivt. Han var framme och såg att Johan hade börjat med lite morgongymnastik. När han såg att Anders kom gående avslutade han träningen och meddelade kompaniet att deras befäl var närvarande. Samtliga män ställde sig i givakt och Johan gjorde honnör och sade på engelska:

”God morgon kapten.”

Johan ställde sig framför truppen och granskade manskapet. De såg ut att vara i god form och majoriteten verkade vara från öststaterna men det skulle nog gå bra. Han tog ett djupt andetag.

”God morgon soldater! Mitt namn är kapten Anders Grep och jag är er befälhavare. Vi är alla proffs och jag tror inte att vi kommer att få några problem. Mitt mål är att på 30 dagar

förvandla er till en välfungerande krigsmaskin inför ett skarpt uppdrag. Nu tycker jag dock att det är dags för en lunchmarsch. Kapten Larsson du tar täten!”

Kompaniet sprang tio man i bredd och Anders granskade dem mer noggrant. De höll takten bra och ingen sackade efter. Inte för att han hade förväntat sig något annat än perfektion. Han hade varit ärlig tidigare när han pratade med Magruder. Det hela verkade nästan för bra för att vara sant. Nu var det dags att se vad de gick för så han ökade tempot.

Kabul, 2005

Emma hade satt på sig en skyddsväst och stod vid dörren. Ray retade henne och sade att hon såg ut som ett barn som väntade på att godisbutiken skulle öppna. Hon bad honom fara åt helvete. Hennes förutsägelse om att hon och Ray skulle komma bra överens hade besannats. Nu slängde de käft som om de hade känt varandra i många år. Det knackade på dörren och Ismael kom in. Han sträckte ut handen och presenterade sig för Emma. Han hade med sig en slöja som hon fick sätta på sig. I övrigt var hon klädd i en heltäckande kaki-outfit som inte visade någon bar hud alls. Hon hade fått stränga förmaningar av både Josef och Ray om att hon skulle vara noga med klädseln för att undvika problem. Ismael växlade några ord med Ray och sedan tog han med sig Emma ut till bilen. Killarna från Xe var iklädda civila kläder. De satt i framsätet på bilen och Ismael och Emma hoppade in i baksätet. De rullade iväg. Ismael erbjöd Emma en cola men hon avböjde.

”Så Ray sade att det är första gången du är i Afghanistan?”

Emma tittade ut genom fönstret och kände sig fri. Det var otroligt skönt att få komma utanför kontoret och se något annat än bruna sandstensväggar. Hon svarade:

”Ja. Det är första gången i Mellanöstern. Jag har rest mycket i Östeuropa och USA men inte så mycket i Asien.”

Ismael nickade och tittade i backspeglarna. Han sade:

”Okey. Då har du missat mycket. Jag tänkte visa dig så mycket som möjligt av Kabul som jag kan idag, så vi kommer att hålla ett ganska högt tempo om det är okey med dig?”

Emma undrade hur mycket Xe-killarna hade att säga till om men det lät okey.

”Visst. Det är du som är guiden. Jag litar på ditt omdöme.”

Hon fyrade av ett leende som han besvarade innan han började berätta om området de nu befann sig i. Under dagen besökte de moskéer, marknader, statyer och museum i en rasande fart. Men Ismael var en ypperlig guide och berättare så hon trivdes utmärkt i hans sällskap. Männerna från Xe höll sig i bakgrunden och det var bara när det började bli oroligt när de besökte en marknad som de tvingade Emma och Ismael att gå till bilen. De var på väg tillbaka till gröna zonen när livvakterna började prata intensivt och Emma tittade på Ismael som tittade bakåt. Han sade:

”Det verkar som att en bil förföljer oss. Håll ned huvudet utifall det brakar loss.”

Emma drog upp sin pistol ur innerhölstret och osäkrade den. Ismael såg förvånad ut men sade ingenting. Livvakten accelererade och gjorde en plötslig sväng till höger och bilen fick nästan sladd. Men den efterföljande bilen hakade på. Emma såg hur livvakten på passagerarsidan osäkrade en automatkarbin och öppnade takluckan. Han sträckte sig upp genom öppningen och började skjuta på bilen bakom dem. Plötsligt tjocknade det till i trafiken och deras förare var tvungen att bromsa in för att inte köra in i bilen framför dem. Ismael plockade fram en revolver och Emma såg att förföljarna stannade och spred ut sig bland husen runtomkring och började skjuta. Föraren skrek:

”Ut ur bilen och spring framåt, de kommer snart att spränga bilen. NU!”

Ismael och Emma tittade på varandra sedan slängde de upp dörrarna och sprang framåt. Livvakterna hoppade ur bilen och täckte dem. Ismael tog täten och de kryssade bland bilarna. Plötsligt hördes en explosion och Emma såg deras bil stå i brand. Hon kunde inte se livvakterna längre. Ismael tog tag i hennes arm och sprang. Han väste fram:

”Vi är i stor fara. Det här kvarteret kontrolleras av en gangster som är allierad med talibanerna.”

Emma såg kvinnor och barn skynda förbi och männen stod och tittade på dem med ogästvänliga miner. De lämnade gytret av bilar och smet in i en gränd. Ismael kastade oroliga blickar bakåt medan han fortsatte längre in bland byggnaderna. Skottväxlingen hade tystnat och de såg inte till männen från Xe. Då dök det plötsligt upp fyra män med Kalasjnikovs framför dem. Ismael svor tyst och började ropa på pashto men männen närmade sig utan att svara. Nu är det kört tänkte Emma. Hon tog ett fast grepp om pistolen i byxlinningen. De skulle inte få henne utan en fight. Männen var bara tre meter bort när de hörde rop på engelska och talibanerna började springa men de hann inte långt innan det sprutade blod om dem. Emma tittade bakåt och såg en Hummer och fem soldater komma rusande. Hon såg att det stod ”Peacekeepers Inc” på de svarta skyddsvästarna. Hummern körde fram och privatsoldaterna mer eller mindre kastade in Emma och Ismael i baksätet och sedan hoppade de upp på Hummern som körde iväg i hög fart. Mannen som satt på passagerarsidan lutade sig bak och sade:

”Ni hade tur att vi var i området. Vi hörde Xe-killarnas SOS. Tyvärr kom vi för sent för att rädda dem men ni två borde köpa en skraplott idag.”

Han satte sig och spanade ut genom fönstret igen. Emma och Ismael tittade på varandra och deras blickar sade mer än tusen ord. Det där hade varit jävligt nära ögat! Det var tyst under bilfärden till den gröna zonen. Säkerhetskontrollerna viftade bara igenom deras bil och den stannade när de kommit in på området. Soldaterna öppnade dörrarna åt dem och de fattade poängen och klev ur. Mannen i passagerarsätet klev också ut. Emma sade:

”Tack så mycket för hjälpen herr...?”

Den väderbitne soldaten log och skakade på huvudet och sade:

”Ingen orsak. Du har just uppfyllt våra barndomsdrömmar om att få rädda en dam i nöd. Jag heter Jason Starkeep och ditt namn är...?”

Hon sträckte fram handen och sade:

”Emma Thompson. Jag jobbar för Interpol.”

Jason skakade hennes hand och sade:

”Trevligt att träffas Emma. Vi skall bege oss men vi ses kanske igen.”

Männen från Peacekeepers trängde ihop sig i bilen och försvann bort längs vägen. Ismael och Emma promenerade hem och Ray rusade nedför trappan när de kom.

”Tack gode gud att du är okey Emma. Jag var på väg att skicka efter hela marinkåren men jag avblåste det när killarna från Peacekeepers meddelade att de hade plockat upp er. Är ni oskadda?”

Ismael ryckte på axlarna och mumlade något ohörbart men Rays blick var fäst på Emma. Hon kände efter och allt verkade helt. Så hon svarade:

”Jag är oskadd men det var... otroligt påfrestande.”

Ray förstod och sade:

”Nåväl sånt har jag botemedel mot. Ni skall båda två ha en dubbel whiskey. Punkt”

De följde efter Ray men Emma stannade när de kom fram till Kane och X. Hon kände sig tvungen att säga något. Kane och Bob stod som stenstoder.

”Jag är ledsen för era kollegors död. De räddade våra liv och jag skulle uppskatta om ni kunde ordna fram deras familjers kontaktuppgifter så att jag kan framföra mitt tack.”

Bob nickade och sade:

”De gjorde sitt jobb miss Thompson. Döden är något man får räkna med i vår bransch. Vi uppskattar dock er omtanke och jag skall ordna fram kontaktuppgifterna.”

Hans ansiktsuttryck visade inte ett spår av sorg och hon kunde inte se hans ögon bakom solglasögonen men hon sade:

”Tack”

Sedan gick hon in.

Namibia, 2005

De hade tränat i tre dagar och redan nu började Anders se hur kompaniet agerade koordinerat och hur plutonerna backade upp varandra automatiskt. Överste Magruder hade tittat förbi ett par gånger men hade bara konstaterat att det såg bra ut. Anders var på väg att skriva en rapport för dagen, Johan hade lett kompaniet till verkstaden för vapenunderhåll. Anders skakade på huvudet och log för sig själv. Det fanns en byråkratiapparat som skulle matas även i den privata världen. You can run but you cannot hide. När han kom fram till logementet stod Magruder där och väntade. Anders gjorde honnör och Magruder besvarade den lika slarvigt som alltid. Han sade:

”Du skall iväg på ett jobb. Johan får leda träningen de kommande två dagarna.”

Anders hade lärt sig att Magruder tyckte om raka rör så han svarade:

”Vart skall vi och när åker vi?”

Magruder tittade upp mot skyn och sade:

”Kapstaden, om en timme. Packa lite civila kläder också annars bara standardutrustningen. Bilen går från mitt kontor.”

Anders nickade och försvann in i logementet medan Magruder stod kvar och spanade mot himlen. Han gillade Magruder men karln betedde sig lite udda ibland. Det tog inte många minuter att packa och sedan skrev han ihop rapporten och skickade iväg den till Moni. Han funderade på vad det kunde vara för uppdrag i Kapstaden? Det lilla han visste om Sydafrika var att de hade stora problem med kriminalitet och HIV utöver den enorma fattigdomen. Men han skulle få veta tids nog. Så han tog sin väska och satte sig för att läsa en stund. När det var tio minuter till avgång gick han ut och promenerade till upphämningsplatsen. Magruder stod redan där och när Anders gjorde en ansats till honnör skakade Magruder på huvudet och sade:

”Du kan skippa formaliteterna på den här resan. Vi blir tio stycken och jag vill inte att du får skallen bortskjuten för att du ska saluera mig i tid och otid.”

Det sistnämnda sades med glimten i ögat. Anders slängde in väskan i skuffen och ställde sig bredvid Magruder. De övriga åtta i gruppen droppade in en efter en och när alla hade packat in sina grejer ropade Magruder:

”Då åker vi!”

Anders hamnade i baksätet på den första av de tre bilarna och Magruder hoppade in bredvid honom. De började köra och passerade Anders kompani som var på väg tillbaka till logementet. Men de såg honom inte eftersom rutorna var tonade. När de hade kört i ungefär en timme lade Magruder undan papperna han hade suttit med och började prata med Anders om hur det var att leva i Sverige och hur det hade varit i Afghanistan. Anders visste inte riktigt om han kunde lita på Magruder så han höll sig på sin vakt men var ändå så pass personlig att Magruder inte skulle känna sig stött. EJ KLART

Riyadh, 2005

Ahmad tog ett bloss på cigarren och höll den andra handen på kvinnans huvud medan hon sög ned hans penis i halsen. Det var såhär livet skulle vara tänkte han för sig själv. Han visste att Allah skulle ha överseende med det faktum att kvinnan mellan hans ben inte var hans hustru. Alla stora män hade olater och Ahmads var kvinnor. Han kastade bak huvudet när det närmade sig klimax. Sara som kvinnan kallade sig var hans favoritkvinna. Hon kunde utföra stordåd med sin mun och tunga. När han tömde sin säd blixtrade det framför hans ögon och han släppte ut en djup suck av njutning. Hon slickade rent hans penis och tittade undergivet på honom medan hon rundade av deras lilla session. När hon var klar reste hon sig upp och lämnade rummet. Ahmad gick in i badrummet och ställde sig i duschen. Trots att han njöt av dessa sessioner kände han sig alltid smutsig efter ejakulationen. Det var därför Sara alltid gick

direkt när det hela var klart. Men när han hade fått duscha av sig kände han sig som en ny människa. Avsugningar gjorde underverk mot stress. När han hade klätt på sig och stod vid spegeln så ringde hans mobiltelefon. Han svarade:

”Ahmad.”

”God morgon min vän”

Det var Rachid Mula mer känd som ”Skorpionen”. Han var Ahmads torped och högra hand.

”God morgon Rachid. Vad har du på hjärtat?”

Ahmad och Rachid var båda män som tyckte om att gå rakt på sak.

”Örnen har landat och hästarna är färdigsadlade.”

Ahmad log. Rachid var en man som alltid höll vad han lovade. Han hade sagt att han skulle vara klar med förberedelserna för ”Död Örn” idag klockan 12 och när Ahmad tittade på vägguret visade det mycket riktigt 11:45. Ahmad svarade:

”Utmärkt! Du är en god soldat Rachid.”

Ahmad kunde nästan se hur Rachid bugade av uppskattning. Rachid svarade:

”Tack emir. Jag hör av mig när jag har mer att rapportera.”

Ahmad log och sade:

”Gör så. Må Allah vara med dig min vän.”

Rachid svarade:

”Allah Akhbar.”

Ahmad slog igen telefonen och gick fram till balkongen och tittade ut över kungadömet och tände en cigarett. Han kom från en familj av intrigmakare och politiker som inte tvekade att sälja sin själ till djävulen. De gjorde affärer med amerikanerna med ena handen och öste pengar över islamister med den andra. Ahmad hade varit en av dem fram till den där händelsen i Texas. Då hade han insett behovet av det muslimska kalifatet som hans hädangångne farbror Salam alltid hade pratat om. Amerikanerna... Det fanns många saker i den amerikanska kulturen som han älskade. Entreprenörsandan, de stora bilarna, ärligheten och tävlingsandan var saker han hade uppskattat under sin studietid. Men sedan fanns det moraliska förfallet, skenheligheten och den amerikanska arrogansen. Ahmad var ingen ängel, han hade ju just blivit avsugen av en hora! Men han tyckte att det blev för mycket i USA där kvinnorna gick runt klädda på ett sådant sätt att det inte lämnade något åt fantasin. När Ahmad väl skulle sätta ned rötterna i jorden skulle det vara med en anständig kvinna som han älskade. Det var en sak han aldrig hade förstått inom sin egen kultur. Varför ens föräldrar skulle välja vem man skulle gifta sig med? Att leva i ett äktenskap utan kärlek vore som att leva i helvetet enligt Ahmad. Hans mor och far hade varit för upptagna med sina intriger för att bry sig om att gifta bort Ahmad eller för den delen älska varandra. Dessutom var han den femte sonen så alla plikter hade redan delegerats ut till hans äldre bröder. Men Ahmads privata tankar var något han var tvungen att hålla för sig själv. Om det var något han hade lärt sig var det att reformer måste komma gradvis annars blir det kaos. Dessutom hade han ännu inte lyckats etablera sitt kalifat. Men han hade kommit en bra bit på väg. Han log för sig själv. Om amerikanerna bara visste vad som väntade dem skulle de pissa ned sig av skräck. Solen hade nästan gått ned och det började bli mörkt. Ahmad tog ett sista bloss och fimpade cigarettens:

”Du kommer att bli hämnad Jamila. Det svär jag på...”

Kairo, 2005

Helikoptern flög snabbt fram ovanför de vita hustaken. Anders tittade ut genom fönstret. Han såg hur folkmobbar svepte fram längs gatorna och hur bränderna spred sig med vinden. De närmade sig den brittiska ambassaden och han tog sitt vapen i ett fast grepp. Helikoptern bromsade upp och sänkte sig ned snabbt. Ryktena sade att jihadisterna hade något supervapen som var värmesökande. Helikopterpiloterna var stressade och tittade ständigt ut genom

fönstren efter ankommande projektiler. De var ungefär tjugo meter från taket när jihadisterna strömmade ut.. Helikoptern gjorde en tvärvändning och for iväg. Anders hann se de tiotal ambassadtjänstemännen mejas ned. Sedan sköt fienden mot helikoptern. Piloten släppte ut motmedel och det verkade som att de hade klarat sig. Sedan smällde det till! Ena helikopterdörren föll ut och de två männen närmast dörren dränktes med blod. Hela passagerarutrymmet var svärtat. Anders satt ytterst mot andra dörren men även han kände smärtan i ansiktet. Helikoptern svängde till höger och vänster som om den höll på att störta men efter ett par sekunder rätade den upp sig.. Vad var det som hade träffat dem egentligen? Hade det varit en projektil hade de varit döda vid det här laget? Gruppens sjukvårdare försökte få liv i de två männen men det var inte mycket kvar att få liv i. Anders var fortfarande i chock. Det hade gått så fort! Resan tillbaka till basen tog ungefär en timme när den borde ha tagit 20 minuter. Men piloterna tog omvägar och försökte hålla sig borta från bebyggda områden. När de till sist landade vid en egyptisk flygbas och Anders klev ur helikoptern såg han hur illa tilltyglad den var och han förstod inte hur de hade lyckats ta sig ända hit. Anders gick mot logementet när en civilklädd herre klev fram i hans väg.

”Herr Grep. Mitt namn är Dianco Algarve.”

Anders granskade mannen. Han var iklädd en blå skjorta med vita kakibyxor och pilotglasögon. Han hade sträckt ut handen. Anders skakade den lätt och svarade:

”God dag. Var det något speciellt du ville? Jag är på väg för att blaska av mig.”

Dianco log och sade:

”Jag ser att ni har fått smaka på fiendens nya vapen. Tyvärr måste jag be dig att följa med mig.. Jag är utsänd av Bruce Wayne.”

Anders stelnade till och nickade. Dianco sade inget mer utan började gå mot en landningsbana längre bort och Anders följde efter. De gick i tystnad tills de kom fram till en gigantisk lagerlokal. Anders såg hur mekaniker skruvade på någon form av robotar. Dianco stannade och slog ut med armen.

”Skåda Viking Model 2000. Det är framtidens vapensystem redan idag!”

Anders tittade skeptiskt på roboten. Den såg ut att vara hämtad från någon dålig film. Men Dianco verkade högst allvarlig så Anders behöll ett seriöst ansiktsuttryck. Dianco fortsatte:

”Denna krigsmaskin är ett magnifikt exempel på den allra senaste tekniken som utvecklas av Peacekeeper Industries. Dessutom är den lika användarvänlig som en stickkontakt. Du kliver bara in i dräkten så sluter den sig om dig som ett skal och sedan är du ett med dräkten. Dianco stannade framför en öppen dräkt och tittade på Anders. Anders stod där och väntade. Dianco sade:

”Det är bara att kliva in.”

Anders kände sig väldigt skeptisk och sade:

”Skall jag kliva in i den där?”

Dianco nickade. Anders visste inte vem Dianco var men han hade troligen högre rang än Anders och dräkten verkade onekligen spännande. Han tog ett djupt andetag och klev upp på rampen och ställde sig i dräkten. När Anders sträckte ut armar och ben så att han såg ut som Michelangelos ”Den perfekta människan”. Dräkten slöt sig genast runt honom och han kände något plastigt och kallt mot huden. Dock skiftade temperaturen snabbt till mer behaglig. Han kände hur hela kroppen täcktes av en gummiliknande dräkt som limmade fast sig mot huden. Nu dök två linser upp framför hans ögon och plötsligt hade han en datorliknande interface med siffror och markeringar. När maskineriet hade tystnat hörde han Diancos röst i örat:

”Nu är du ett med din dräkt Anders. Prova att röra armen försiktigt.”

Anders rörde på armen och vred huvudet åt sidan och han såg hur den gigantiska armen rörde sig som om den vore hans egen. Det kändes inte som när man håller i ett handtag eller när man rörde en ratt utan det var som att den betydligt större armen var en förlängning av hans egen arm. Diancos sade:

”Ta en löptur längs startbanan.”

Anders började gå sakta och dräkten reagerade utan fördröjning. Han kom ut på startbanan och började springa snabbare. Efter ett par sekunder var han uppe i runt 70 kilometer i timmen. Bianco sade:

”Ta sats och hoppa.”

Anders gjorde som han sa och hoppade. Han flög i en båge upp och när han landade var det mjukt som en gymnast. Helsike! Den här dräkten var en riktigt häftig leksak. Bianco sade:

”Nu har jag låst upp din automatkanon. Du har ett pansarmål till vänster om dig. Rikta armen dit och säg ”Automatkanon”. Sedan kramar du ihop handen.”

Anders riktade armen mot målet och när han sade ordet det dök upp en siktningsfunktion som genast låste automatiskt på målet. När han kramade ihop handen började han skjuta och sekunden senare träffade kulorna målet. Han märkte att han kunde styra intensiteten i eldgivningen genom att endera krama lättare eller hårdare. När målet var sönderskjutet sänkte han armen och siktet försvann. Bianco sade:

”Kom tillbaka så skall jag visa dig hur du kan dansa balett och mycket annat.”

Anders sprang tillbaka och stannade. Dräkten öppnades och Anders kunde kliva ur. Han sade:

”Det där var... fantastiskt!”

Bianco log och gick fram till hangaren och tryckte på en knapp. Dörrarna öppnades och visade åtskilliga rader med dräkter. Han sade:

”Nej det här är fantastiskt! Samla dina män för en genomgång kapten. Ni har just blivit uppgraderade från infanteri till mekaniserat infanteri.”

Anders nickade och nästan sprang iväg för att samla ihop kompaniet. Det tog ungefär 20 minuter innan alla stod i en halvcirkel framför Bianco som stod framför samma dräkt som Anders hade använt. Den välklädde vetenskapsmannen tog till orda:

”Mina herrar. Det här krigsmaskin Viking. Jag tänker inte gå in på tekniska detaljer men den är utrustad med kulspruta, pansarbrytande missiler och en rad andra hjälpmedel. Jag tänker vara ärlig. I mina ögon är ni idioter, ni är nyttiga idioter som kan 101 sätt att döda en människa på men ändå idioter. Det här är en mycket sofistikerad maskin och de bästa operatörerna i mina ögon vore balettdansöser.”

Bianco tittade på soldaterna som drog på smilbanden, han fortsatte:

”Nåväl. Saken är att för att ni inte skall kunna ställa till för mycket skada kommer ni att få tillgång till användarläge Bas. Det finns även användarlägena Normal, Avancerad och Expert. Ju högre upp desto mer funktioner blir upplåsta för er att använda. För säkerhets skull kan vi också låsa upp funktioner manuellt från vårt ledningscentrum. Men nu har jag pratat nog.”

Bianco klev upp i dräkten som genast slöt sig om honom. Han gick ut på landningsbanan och soldaterna följde efter honom. Han började springa och plötsligt hoppade han upp i luften och gjorde en trippelvolt innan han landade på fötterna igen. Under den kommande halvtimmen visade han dem dräktens alla funktioner och gjorde tricks som såg omöjliga ut eftersom dräkten vägde runt ett halvt ton. När soldaternas hakor hade sjunkit till backen gick Bianco fram till hangaren och sade:

”Nu kan ni kliva in i era dräkter så skall vi göra några korta övningar innan ni ska ut i den kalla hårda verkligheten.”

De såg ut som småbarn på julafton när de sprang fram till dräkterna. Biancos röst ekade i hangaren:

”Inga idiotier nu. Missköter ni er åker ni ur dräkterna snabbare än kvickt!”

Scenen hade kunnat vara hämtad ur en science fiction-film när etthundra tjugo robotar ställde upp sig på en rad utanför barracken. Bianco körde ett par enkla övningar med rörelser och hopp för att vänja dem vid dräkterna. Han tackade gudarna för att han hade lyckats få Arnald att införa användarlägena. Hade de här grottmänniskorna fått tillgång till alla funktioner på en

gång hade det inte funnits speciellt mycket kvar av Egypten inom en timme. Efter två timmars träning ställde soldaterna upp sig framför Bianco igen som sade:

”Nu har ni lärt er grunderna och det är dags att börja jobba. Jag lämnar nu över er till kapten Grep, jag kommer dock att finnas kvar i era huvuden och som jag sade. Börjar ni kuka runt med dräkterna kommer jag att stänga av dem oavsett om ni så är omringade av fiender. När ni är i dräkterna befinner ni er i mitt universum och där är jag Gud.”

Bianco öppnade dräkten och försvann bort. Nu kom Anders gående i sin dräkt. Han hade fått en timmes specialundervisning av Biancos assistenter i hur ledningssystemet fungerade. Han tittade ut över sitt kompani. Jävlar vad de såg mäktiga ut! Han började manövrera med kommandoord och tog till orda:

”Hör upp! I och med vår uppgradering har vi nu bytt namn till ”Järnbjörnarna”. Vårt första uppdrag börjar nu. Fienden har intagit Kairos flygplats och den egyptiska militären utkämpar just nu bittra strider för att återta den. Vi ska hjälpa dem på traven. Jag har laddat upp en karta över området till era displayer. Planen är enkel. Eliminera fienden med minimal skada på infrastrukturen. Så använd era kulsprutor i första hand och pansarbrytande om det är absolut nödvändigt. Några frågor?”

Anders tittade ut över sin... ja vad skulle han kalla dem? Det fick vänta till senare. Ingen verkade dock ha någon fråga. Så han sade:

”Dåå. Pansarbjörnar fall in i plogformation bakom mig!”

2005, Kairos flygplats

Rachid tittade bort mot barrikaderna där de egyptiska säkerhetsstyrkorna hade barrikaderat sig. Rachids män höll på att rensa landningsbanorna för att bereda väg för förstärkningarna. Allt hade gått som smort hittills. Kairo var i upplösning och när förstärkningarna med kamrater från Afghanistan anlände så skulle de sätta in dödsstöten mot den korrupta regimen. Plötsligt exploderade det till vänster om honom och Rachid tittade mot barrikaderna. Fan! Fientliga robotar? Hur kunde fienden ha tillgång till samma teknologi som dem? En av Rachids män exploderade och föll ihop. Rachid samlade sig och ropade:

”Anfall de otrogna! Allah Akhbar!”

Anders hade delat upp kompaniet i två grupper som anföll från olika håll. Fiendens dräkter var mer fyrkantiga och klumpiga men verkade vara mer stryktåliga än Anders modell. Dräktens skyddsmekanism tvingade honom till en undanmanöver för att undvika en missil. Anders tryckte fram lasersvärdet. Han kunde inte undgå att le åt ironin att de hade lasersvärd som såg ut som i Star Wars. Han ropade::

”Gå över till närstrid.”

Åskådarna som gömde sig bakom byggnader och skrot kunde inte tro sina ögon när etthundra robotar plötsligt aktiverade sina lasersvärd samtidigt. Var det här en enda stor kollektiv dröm eller hade de förflyttats in i framtiden? Anders tog sikte på en fiende som rusade mot honom. Adrenalinet strömmade ut i kroppen och Anders spände sig för kollisionen. Han kunde se den andre mannens ansikte. Precis innan de kolliderade drämde Anders ned sitt svärd mitt i den andra dräkten som klövs itu. Anders sprang dock rätt in i de två delarna som kastades upp i luften. Blodet sprutade i luften och Anders kände en eufori. Det måste ha varit såhär gladiatorerna kände sig i Rom! Rachid slet tag i armen på en fiende och slängde upp honom i luften. Sedan skickade han iväg en missil som sprängde honom i luften. De där lasersvärdena var dödliga men de gick att hantera. Två fiender kom springande mot Rachid och han log för sig själv. Kom an bara! Rachid hade övat med sin dräkt i flera månader och kände den utan och innan. Han aktiverade en av Ahmads absolut bästa uppfinningar. Magnetklubban. Precis när de skulle slå ned sina svärd på Rachid låste han siktet på deras huvudytor och aktiverade klubban. Den fungerade så att den var som en elektromagnet som låste sig vid en punkt och drog den till sig i hög fart mot en spikklubba som satt på ändan på dräktarmarna. Dräkternas

innanmäte fylldes med blod och lasersvärden avaktiverades. Han deaktiverade magnetklubban och de två dräkterna föll ihop. Touché! Men det såg ut som att Rachids lag förlorade. Fan! De hade behövt mer träning. Han hade ju sagt åt Ahmad att de borde ha testat dem mer innan de gick till skarpt läge men han hade vägrat av sekretesskäl. Det kändes bittert men han var tvungen att retirera för att omgruppera. Han ropade:

”Alla skorpioner, reträtt, reträtt!”

Anders klöv ännu en fiende itu när fienderna plötsligt började springa bort. Slog fienden till reträtt? Skulle han följa efter? Då bröt Bianco in för första gången:

”Stanna på flygplatsen. Det är en stor grupp jihadister på väg in och de har de nya automatkarbinerna. Så håll era positioner och försök att plocka dem på avstånd. De kan göra er riktigt illa.”

Anders nickade för sig själv och ropade:

”Pansarbjörnar. Håll era positioner. Stora grupper med fiender inkommande, de är utrustade med pansarbrytande ammunition så låt dem inte komma nära!”

Robotarna stannade och några sköt några förströdda salvor mot de flyende jihadisterna. Anders granskade sin truppförteckning. Han hade förlorat sju man. Men de hade drivit fienden på flykt. Men hur kom det sig att fienden kunde ha tillgång till samma teknologi som dem?

1990, MIT-universitetet

Rajadh eller Ray som han kallade sig slog sig ned på filten. Det var robotologi-studenternas årlig sommarpicknick. Arnald gav honom en kall öl och sade:

”Jag trodde inte du skulle komma!”

Ray tog en mun öl och svarade:

”Inte jag heller. Men planet kom i tid för en gångs skull!”

De skrattade. Inrikesflygen i USA var ökända för att inte hålla tiderna och vara allmänt opålitliga. De två vännerna satt och tittade efter söta tjejer och diskuterade sina respektive framsteg i sina tävlingsbidrag till ”Robotic Contest 1990”. De två vännerna hade klickat under grundkurserna i robotik och hade under de senaste tre åren blivit nästintill oskiljaktiga. Men trots sin vänskap var de också rivaler som trissade varandra till den yttersta gränsen. De hade bestämt sig för att ställa upp i tävlingen med separata bidrag för att se vem som var bäst. Båda två satt bredvid varandra och drack öl men i tankarna funderade de på hur långt den andre hade kommit med sin robot. När picknicken var över skiljdes de två vännerna åt och gick till sina respektive labb för att fortsätta arbeta. När den stora dagen var inne två veckor senare möttes de två vännerna på samma gräsmatta som nu täcktes av löv. De hade knappt pratats vid sedan picknicken. Ray sade:

”God morgon Arnie. Är du redo för den stora dagen?”

Arnald nickade sammanbitet och svarade:

”Alltid redo Ray. Själv då?”

De började gå mot evenemangshallen och Ray svarade.

”Jodå..allt är klart.”

De var sammanbitna och sade ingenting. De kom in i salen och marscherade till den främsta raden som var reserverad för tävlingsdeltagarna och satte sig ned. Efter tio minuter satte sig alla och det blev tyst. Domaren kom fram till talarstolen och pratade om hur roligt det var att så många var där och tackade tävlingsdeltagarna för deras hårda arbete med sina bidrag. Sedan började presentationerna. Ray var nummer 7 och Arnald nummer 8. De första 6 bidrag var inte speciellt avancerade. Det handlade om robotarmar eller mindre robotar som utförde specifika arbeten.

New York, 2005

Bruce Wayne tittade ut genom fönstret på Central Park. Han kände spänningen i kroppen. Det närmade sig. Alla källor indikerade att aktiviteten hade trappats upp hos Chaos Network. Han tittade på de små figurerna som rörde sig där nere. Stressade joggare, strövande kärlekspar, lekande barn. Ett krig för att bygga freden. Han tittade upp mot skyn. Den upplyste härskaren, det var han. Han visste att han inte skulle kunna leva tillräckligt länge för att till fullo kunna realisera sin vision om en perfekt värld där allt var optimerat och där en stark centralmakt kunde göra någonting åt de globala problemen. Han visste att många skulle skratta åt honom om de hörde hans visioner. Det hade han gjort själv för 11 år sedan. Men nu hade han kommit så pass långt att han kunde se de suddiga kanterna börja stakas ut för realiserandet av sin plan. Politikerna hade försökt men svikit folket, nu var det dags honom att plocka upp facklan och leda dem fram i mörkret. Han tittade bort mot horisonten. Det var ett oväder på väg in över staden. Det var nästan så att han skrattade åt det hela. Det var som att naturen spelade upp sin tolkning av den närliggande framtiden för honom. Han satte sig vid skrivbordet och tryckte fram de olika kontinenterna på de enorma plattskärmarna på väggen. Där kunde han se Peacekeepers baser och truppansamlingar i blått, de övriga företagets styrkor visades i rött och de amerikanska styrkorna visades i grönt. Det fanns inget som kunde stoppa honom nu. Han gick fram till fönstret och tittade ned mot parken igen. Regnet vräkte ned och vinden slet i träden. Människorna där nere sprang i skydd mot det rasande ovädet. Spring mina barn, spring, stormen är på väg...

New York, 2005

Bruce färdades i en helikopter. Det regnade ute och hela staden skimrade av blåljus. Jihadisterna hade mördat ett stort antal diplomater i anslutning till FN-högkvarteret och även slagit till mot ambassader runtom i staden. Guvernören hade kallat in Nationalgardet och enligt medierna fanns det fortfarande terrorister kvar runtom i staden. Bruce kände ett inre lugn. Nu var stunden kommen. Han hade väntat på det här ögonblicket i så många år att det kändes som en befrielse att snart få påbörja det han spenderat så mycket tid att förbereda. Han undrade om det var såhär Julius Caesar kände när han korsade Rubicon? Helikoptern landade på FN-skrapans tak som var fullt med Peacekeeper-soldater. Helikoptern tog mark och Bruce klev ut. Generalsekreteraren tog Bruces hand och sade:

”Tack för att ni ställer upp herr Wayne. Era soldater har varit ovärderliga i denna mörka stund!”

Bruce skakade mannens hand och nickade bister.

”Det är en ära herr generalsekreterare. Vi på Peacekeepers tror på FN och dess ideal.”

De småpratade om det nuvarande läget i staden och globalt medan de promenerade ned i byggnaden. Till slut var de framme vid möteslokalen. Generalsekreteraren öppnade dörren och de klev in. Det var en mindre sal med representanter från västvärlden. Bruce klev direkt upp på podiet och sade:

”God kväll mina damer och herrar. Ni har allihop fått ett erbjudande om att ingå i Globala Försvars Styrkorna och jag är här för att svara på frågor och ta emot era medlemsskapsansökningar och bevilja dem. Vi har kort om tid så jag tänker gå rakt på sak. Några frågor gällande erbjudandet?”

Tystnaden lade sig över salen. Men den franske representanten sade:

”Om jag inte missförstår förslaget så innebär det i praktiken att Peacekeepers och i praktiken du blir befälhavare över de franska styrkorna och alla andra styrkor för den delen?”

Flera andra representanter i salen nickade instämmande och Bruce hade väntat sig den här frågan. Han mötte fransmannens blick utan tvekan och svarade:

”Ja det är vad din signatur på avtalet innebär. Men i gengäld får ni full tillgång till Peacekeeper-teknologi och ni behåller rätten till 30% av era arméstyrkor för skydd av det egna

territoriet. Kom ihåg herr ambassadör att det är ett frivilligt avtal. Det är ingen som tvingar er att skriva under.”

Det sista sade Bruce med ett kyligt leende och fransmannen nickade bistert. Bruce besvarade ytterligare ett antal juridiska frågor om formuleringar och dylikt. Men han hade dem på kroken. Han hade sett det på deras uppsyner när han klev in i rummet. Deras trupper hade blivit så hårt tagna i arslet i Afghanistan så det fanns inte. Dessutom hade CN mer eller mindre utrotat deras underrättelsenätverk runt jorden. Bruce var deras frälsare och trots att de inte gillade det så var de tvungna att skriva under avtalet. Det enda dessa män och kvinnor visste var att deras egna soldater och i stort sett alla andra privata militära säkerhetsföretag fick otroligt mycket stryk just nu, förutom Peacekeepers. Salen var återigen tyst och Bruce tog till orda:

”Jag tolkar tystnaden som att ni har fått era frågor besvarade och är redo att gå med i GFS?”

Han tittade ut över salen och samtliga nickade i varierande grad. Han nickade tillbaka och sade:

”Mycket bra. Mina advokater kommer nu att hämta era avtal och kolla att allt är korrekt.”

Det gick ett par minuter medan Bruces advokater hämtade upp dokumenten och granskade dem. Till slut nickade den siste advokaten sitt godkännande och Bruce log.

”Välkomna till GFS!”

Han tryckte på tangentbordet och en karta uppenbarade sig ovanför honom. Den visade världen och GFS:s styrkor. Han klickade vidare och bilder på krigsmaskinerna Viking och annan teknologi uppenbarade sig.

”I detta nu överlämnas ett antal exemplar av denna utrustning till de nyblivna GFS-styrkorna i era länder. Tekniker kommer också att koppla upp alla nyblivna medlemmar till vårt kommunikationsnätverk Valhall. Jag tror att det är allt.”

Bruce var på väg ned från podiet när den franske ambassadören ropade:

”Ursäkte mig herr Wayne. Men om man vore konspiratoriskt lagd skulle man nästan kunna tro att ni hade planerat allt det här? Terrorattackerna? Allt verkar så synkroniserat i mina skeptiska ögon?”

Bruce hade planerat för den här frågan och han gick resolut fram till talarstolen och mötte fransmannens blick. Han stirrade i ett par sekunder innan han svarade:

”Är du medveten om att bara Peacekeepers har förlorat 1356 soldater den senaste veckan? Ett antal av dessa dog när de evakuerade fransk ambassadpersonal och undsatte franska enheter i nöd. Du menar alltså att jag och mitt företag konspirerar om att ta över världen och när vi håller på med detta så offerar vi dessutom tusentals av våra egna soldater? Lyssna på dig själv herr ambassadör, låter detta rimligt?”

De övriga representanterna tittade nu kallt på den franske ambassadören som var röd i ansiktet och flackade med blicken. Det här hade han inte räknat med. Bruce fortsatte utan att vänta på svar.

”Om det är så att den franska regeringen misstror vårt företag så kan vi riva avtalet här och nu om ni så vill. Är det vad ni vill?”

Ambassadören skakade febrilt på huvudet och svarade:

”Jag ber om ursäkt herr Wayne för min personliga utläggning. Frankrike är tacksamt för den hjälp som ert företag erbjuder och jag ber väldigt mycket om ursäkt att jag lät mitt omdöme fördunklas.”

Bruce fortsatte att stirra kallt på mannen för att låta honom svettas. Sedan nickade han och sade:

”Ursäkten accepteras. Nu måste jag dock gå.”

Han vände sig om och gick mot utgången. Mötet hade gått över förväntan. Han fortsatte ut i korridoren och in i en annan sal. Han gick direkt upp till talarstolen. Denna sal var full med företrädare för utvecklingsstater. De hade fått ett annat erbjudande med betydligt mindre

utvecklad teknologi. Men Bruces analytiker hade bedömt att det vore som att kasta pärlor till svin att ge dem det allra senaste. Det var bättre att ge dem grejer som de faktiskt kunde hantera. Bruce körde samma upplägg och fick ungefär samma frågor förutom att ingen vågade sig på att anklaga Bruce för någonting.. Tio minuter senare marscherade Bruce och hans advokater ut och gick mot taket igen. Nu hade de 111 signerade avtal av världens 79 återstående stater var de flesta småstater, diktaturer eller på motståndarsidan. Samuel Huntington skulle ha haft ett stort leende på läpparna om han fortfarande hade varit vid liv. GFS bestod till största del av Nordamerika, Brasilien, Colombia, EU, Japan, Australien och Sydafrika. Resten av Afrika sågs som förlorat och Mellanöstern och resten av Asien var indianland. Bruce klev in i den ena av de två helikoptrarna och advokaterna i den andra. När helikoptrarna steg upp i luften såg han två stora explosioner och han såg hur en hög byggnad kollapsade i ett moln av rök. Och det här är bara början tänkte han sorgset för sig själv.

Eldorado, 2005

Bruce satt i en stol inkapslad med maskiner. Han var inkopplad i sin ledningsmodul där han fick data direkt in i hjärnan och kunde interagera med ledningsfunktionerna utan mellanhänder. På sätt och vis kändes det som om han spelade datorspelet DefCon fast med bättre grafik och mer detaljerat. Skillnaden var bara att när Bruce flyttade en enhet så dog folk. Systemet identifierade 72 platser i USA där jihadisterna höll gisslan och det var dags att göra något åt det. Han skickade ut order till kompanierna Mohawk och Sioux. Det var dags att rensa upp i Dodge City.

Las Vegas, 2005

Sheriff Jay Cogan stod lutad över en karta som var utbredd över huven på en polisbil. Runtomkring honom stod företrädare för olika polisavdelningar. Området runtomkring dem låg i ruiner och sirenerna skar igenom luften. Innan jihadisterna hade förskansat sig i kasinot tvåhundra meter bort hade de levt rövare som bara fan. Jay hade förlorat sju bra killar i eldstriden. För fem minuter sedan hade Nevadas guvernör ringt upp Jay och sagt åt honom att förstärkning var på ingång och att Jay skulle säkra området så skulle förstärkningarna ta hand om problemet. Dessutom hade det en halvtimme tidigare kommit ett fax som sade att alla federala, delstats och lokala militär och polisstyrkor numera ingick i GFS och skulle lyda alla direktiv som kom från GFS-enheter. Anledningen till detta var att USA med anledning av oroligheterna i världen och inom landet hade gått med i försvarsalliansen och ställt sina styrkor till dess förfogande. Nu stod så Jay och hans män och väntade på riddarna på de vita hästarna. Plötsligt såg Jay hur fyra stora maskiner kom springande i horisonten. De närmade sig snabbt och Jays hand sökte sig till pistolen. Då hördes en röst på hans radio:

”GFS Sioux 5 till Sheriff Jay Cogan. Vi närmar oss er position norrifrån så att ni och era män inte öppnar eld.”

Jay ropade ut på radion att ingen skulle skjuta på robotarna. Det tog bara ett par minuter innan stålmonstren stod framför honom. Jay såg inga mänskliga drag i robotarna.

”Douglas Jacob till undsättning herr Cogan. Enligt mina uppgifter har jihadisterna förskansat sig i kasinot där borta. Stämmer det?”

Jay visste inte riktigt vart han skulle titta men svarade:

”Det stämmer och...”

Maskinerna började röra sig mot kasinot och Douglas svarade:

”Det är allt vi behöver veta sheriff. Se till att era sjukvårdare och brandmän är beredda. Vi har mycket att göra idag så vi kommer bara att ta ut fienderna och sedan dra vidare. De civila och skadade lämnar vi åt er.”

Jay stod förstummad kvar och såg hur maskinerna sprang mot kasinot. Jihadisterna öppnade eld med handeldvapen men krigsmaskinerna eliminerade dem snabbt genom korta eldskurar

och i vissa fall raketer. Douglas och hans tre vänner sprang helt sonika genom väggarna in i kasinot och Jay hörde hur striden fortgick därinne. Efter ungefär tio minuter blev det tyst och han såg krigsmaskinerna komma ut ur kasinot igen. Jay hörde Douglas prata i radion:

”Alla fiender är eliminerade sheriff. Du har tjugo levande gisslan därinne och ungefär femtio döda. Det var femton jihadister och samtliga är döda. Det var trevligt att träffas!”

Krigsmaskinerna försvann bort mot väster och Jay gav order om att sjukvårdare och poliser skulle storma byggnaden. Jay kunde inte riktigt ta in vad som hade hänt. Var allt det här bara en lång mardröm eller hade han kastats in i framtiden. Krigsrobotar? Var det här Terminator 10? Sheriff Cogan var inte ensam om sina funderingar. Under loppet av tio timmar rörde sig tvåhundra krigsmaskiner likt dem som var i Las Vegas, till alla gisslansituationer och ”löste” dem. I många fall strök det med en och annan gisslan. Men Bruce hade gett tydliga direktiv. Jihadisterna skulle elimineras snabbt och effektivt med minimal hänsyn till gisslan. USA skulle säkras så fort som möjligt, kosta vad det kosta ville.

Sahara, 2005

Ahmad tittade ut över öknen. Det var vindstilla men det syntes inga spår av den storm av våld och brutal död som just nu svepte över världen. Sådär långt hade allt gått över förväntan. Amerikanerna var besegrade i Afghanistan och ett stort antal städer i USA var lamslagna tack alla aktioner som hans män hade iscensatt. Känn nu stöveln i ansiktet era jävlar. Smaka på den bittra gallan som mitt folk har fått svälja i århundraden! Ahmad ville skrika ut sin glädje och känslan av triumf över att ha återupprättat det arabiska folkets heder för första gången sedan Saladins tid. Men det var ingen utom ökenrävorna som skulle höra honom. Han tog en handfull sand och lät den silas mellan fingrarna. Så många liv vars trådar nu brast och förpassades till helvetet. Allt var hans fel. Men han kände ingen skam för sina handlingar. Världen var full av giriga, onda och orena människor som förtjänade att dö och när Ahmad nu blev bödeln vars bila kapade deras livstrådar kände han ingenting. I hans kalifat skulle människor få leva som de ville men de skulle leva anständigt. All denna hets och konsumtion skulle försvinna i den värld han var i färd med att bygga upp. Ahmad tittade upp mot himlen och mumlade en kort bön innan han svepte med blicken över det vackra ökenlandskapet och tog in dess skönhet likt ett sista djupt andetag. Det var dags att inleda nästa steg i planen: Fallande Stjärna. Han öppnade luckan till bunkern och klättrade nedför stegen medan luckan stängdes ovanför honom. När han nådde slutet på stegen gick han längs korridoren och kände det kyliga luftdraget från ventilationen. Vid korridorens slut öppnades ett par glasdörrar och ledningsrummet bredde ut sig. Männerna framför skärmarna var mestadels pakistanier och muslimska indier. Hans arabiska bröder var modiga och slogs som lejon men många av dem saknade de tekniska kunskaperna som var nödvändiga för en operation av den här storleken. Därför hade han skickat Rachid till trogna allierade i Pakistan som hade försett organisationen med hundratals välutbildade män som var villiga att delta i jihad Ahmad tittade på sin verkställande direktör Jamal Jameson. Jamal var Ahmads vänstra hand som skötte alla affärer och juridik. Ahmad brukade likna Rachid som spetsen på sitt spjut och Jamal som spjutet självt som möjliggjorde att spetsen kunde träffa sitt mål. Själv var Ahmad spjutkastaren. Det var Jamal som hade konstruerat den briljanta konstruktionen med koncernen Al Umma-koncernen som var den legala fronten för Ahmads jihad. Genom att starta upp firmor, resebyråer och andra verksamheter under Al Umma kunde Jamal skapa legala täckmantlar för Rachid och hans män att transportera varor och resa jorden runt utan att någon höjde på ögonbrynen. Ahmad gick in på kontoret och lade handen på Jamals axel och sade:

”Hur går våra affärer min vän?”

Jamal höjde handen till en kort hälsning innan hans fingrar återigen hamrade på tangentbordet. Han fortsatte att hamra i ett par sekunder innan han svarade.

”Allahu akhbar. Våra affärer går strålande emir. Vi skulle egentligen inte behöva något tillskott utifrån, Al Umma täcker våra kostnader och mer därtill.”

Ahmad hade överseende med den yngre mannens arrogans i och med dennes ålder och briljans. Han skulle förhoppningsvis finna den rätta vägen tids nog och inse värdet i att uppträda respektfullt mot sina äldre och överordnande. Ahmad sjönk ned i fåtöljen mittemot Jamal och sade:

”Är allt klart för Fallande Stjärna?”

Jamal knappade lite på tangentbordet och tittade på skärmen sedan tittade han på Ahmad med ett leende och sade:

”Allt är klappat och klart. Vi har dessutom tjänat multum på att spekulera mot det ökande oljepriset som nu är skyhögt tack vare konflikterna!”

Ahmad reste sig upp och gav Jamal ett leende och sade:

”Bra jobbat Jamal! Men det viktigaste nu är att Fallande Stjärna avlöper utan problem.”

Jamal nickade till svar och plockade upp en telefonlur. Ahmad var förvisso bara fyrtyotre år gammal men han förstod inte när respekten och vettet hade gått ur dagens unga. Jamal var tjugofem och en ypperlig affärsman tillika administratör. Men han var en förkastlig människa på många sätt och vis. Ahmad log åt sina egna tankar. Hans uppväxt hos intrigmakare av rang som köpslog med djävulen hade trots allt inte varit helt bortkastad. Tids nog skulle han byta ut Jamal mot någon mer rättrogen men i nuläget kunde han inte kosta på sig att vara så kräsen. Ahmad tog upp en telefonlur och slog ett nummer sedan väntade han på att krypteringen skulle göra sitt jobb. En kvinnoröst svarade och strax därpå blev han kopplad och han sade:

”God dag Kim...”

Taiwan, 2005

Överste Jao Heung satt med sin kopp te. Det var kaos i världen men i Taiwan hade det varit relativt lugnt men regeringen hade beordrat höjd beredskap i vilket fall. Jao tittade ut över havet. Han var ansvarig för kustartilleriet för en hundrakilometer lång kuststräcka. Men enligt underrättelsetjänsten hade Kina för närvarande så pass stora interna oroligheter att det inte förelåg någon hög risk för invasion. Om det trots allt skulle komma ett anfall var Jao och hans mannar förberedda. Han tittade på raketställningarna som amerikanerna hade installerat förra året. Det taiwanesiska försvaret var av yppersta klass tack vare sin allians med USA. Det muttrades bland vissa officerare att man sålde ut sin integritet genom det nära samarbetet med amerikanerna men Jao var positiv till arrangemanget. Utan deras hjälp skulle kusinerna på andra sidan sundet ha tagit över Taiwan för länge sedan. Jao skulle ta en mun te, då skrek en av hans män och Jao spillde te på uniformen och svor.

”Förbannat! Vad är det sergeant Hong?”

Hong som var radarbevakare gjorde en snabb honnör och sade:

”Jag ber om ursäkt överste men det är ett stort antal missiler på väg mot oss!”

Jao reste sig snabbt upp och gick fram till radarskärmen. Mycket riktigt var runt hundra missiler på väg mot Taiwans kust. Enligt datorn skulle de slå ned om två minuter. Jao var chockad. Men hur i hela?! Han skrek:

”Slå larm om moteld genast!”

Jaos order skickades ut till alla posteringar och tjugo sekunder senare började kustartilleriet beskjuta de ankommande missilerna. De lyckades ta ut tjugo av de cirka hundra missilerna. Men 80 missiler slog ned varav ett flertal i Taipei. Överste Hao överlevde bombardemanget och efter att ha ägnat en halvtimme åt att reda upp situationen ringde upp generalkommandot i Taipei för order. Det dröjde ett par sekunder innan överbefälhavare Kri kom till luren och frågade:

”Överste Jao, hur är läget hos er?”

Jao hade förväntat sig att få prata med sin överordnade general Ming men han fann sig snabbt.

”Överbefälhavare Kri! Jag har förlorat trettio posteringar men de övriga femtio är redo för motanfall om ni ger order om det överbefälhavare!”

Kri svarade utan tvekan:

”Inled beskjutning enligt protokoll Röd natt. Fortsätt så till ni har slut på ammunition! De har dödat 70 000 civila i Taipei överste! Visa ingen nåd!”

Jao gjorde nästan honnör för sig själv men svarade alert:

”Uppfattat överbefälhavare! Vi skall inte göra er besvikna!”

Samtalet tog slut och Jao gick fram till radiosändaren:

”Överste Jao till samtliga enheter. Påbörja direktiv Röd natt omedelbart!”

PLA: s högkvarter, 2005

Överbefälhavare Hua Wong tittade på skärmen och skakade på huvudet. Hade taiwaneserna blivit galna? De hade inlett artilleribombardemang mot den kinesiska kusten helt utan förvarning. Han tog upp luren och ringde upp president Hu Jin-Tao. Det dröjde en halvminut innan presidenten svarade:

”Ja?”

Hua rätade på sig och sade:

”Kamrat president! Detta är general Wong. Utbrytarrepubliken har inlett ett artilleribombardemang mot vår kust helt oprovocerat. Vilka åtgärder skall jag vidta?”

Hua hörde hur presidenten svor. Ryktena sade att det var oroligt i landet och att säkerhetsstyrkorna var uttänjda till bristningsgränsen. Presidenten täckte för luren och mumlade till någon. Sedan pratade han i luren igen:

”Kamrat Wong. Landet genomgår ett flertal kriser just nu och du har obegränsade befogenheter att lösa problemet med på alla sätt utom två, ingen invasion och inga kärnvapen. Jag vill inte höra någonting innan du har löst problemet. Är det uppfattat kamrat Wong?”

Wong darrade av rädsla och överraskning men han svarade med stadig röst.

”Absolut kamrat president!”

Presidenten andades ut och sade:

”Då så. Lycka till kamrat Wong!”

Luren dog och Wong tittade in i väggen. Han var förvisso överbefälhavare för det Södra Militärdistriktet men att få så fria händer. Han hade aldrig hört talats om något dylikt hade hänt i hela folkrepublikens historia. Men en order var en order. Han gav order om att samtliga bombplan i hans distrikt skulle gå upp i luften och att alla artillerienheter inom räckhåll till Taiwan skulle öppna eld. Han gav också order om att samtliga flottenheter skulle omringa ön. Vilde leka med de stora pojkarna fick de leken tåla.

USS George Washington

Kapten James Logger trodde inte sina ögon. Under den senaste två timmarna hade han sett ett krig påbörjas men han förstod fortfarande inte hur och varför. Det hade börjat med att Taiwan hade rapporterat att de var anfallna och de gav omedelbart moteld trots att James hade rekommenderat dem att avvakta. Kineserna hade tagits på sängen men kort därefter inledde de ett massivt motangrepp som ödelade hela den taiwanesiska kusten. Nu var hela det kinesiska bombflyget på väg mot Taiwan och James hade 70 stridsplan på väg in i grytan. James ringde upp Eldorado som GFS högkvarter kallades. Eftersom hangarfartygsgruppen var ute på sjön hade de inte blivit inkopplade till Valhall än men efter att faxet hade gått ut så ringde man numera till Eldorado istället för Hawaii när det var något. Det dröjde bara ett par sekunder innan Bruce svarade:

”Hur är läget därute kapten Logger?”

James hade pratat kort med Bruce tidigare när han rapporterade att fiendligheterna hade inletts. James tittade på skärmen och såg att antalet fiendeplan nu var uppe i runt ettusen. Många indianer var det.

”Dåligt. Jag har 80 cowboys mot över 1000 indianer och det verkar inte som om Taiwan kommer att få upp så många av sina.”

James hörde ett surrande ljud i bakgrunden och Bruce var tyst ett tag. Sedan svarade han:

”Jag förstår din ambivalens kapten. Tyvärr kan jag inte erbjuda någon ytterligare hjälp. Vi har fullt upp på andra fronter. Därför beordrar jag dig att kalla hem dina stridsplan. I nuläget vore det att kasta dem i sjön. Avvakta tills vidare och försvara er endast om ni blir anfallna.”

James var inte feg men han drog en djup suck av lättnad när han lade på telefonluren och han gav ordern att kalla hem sina piloter. De hade tagit många med sig men de hade hursomhelst varit körda i det långa loppet.. Det var problemet med kineserna, det spelade ingen roll hur många man dödade, det fanns alltid tusen till att ta de stupades plats. Han tittade på radarskärmen igen. Han skakade på huvudet. Vad tänkte taiwaneserna med egentligen? Uppenbarligen var det inte med hjärnan i alla fall...

Pyongyang, 2005

Kim Jong il lade ned telefonluren och log. Äntligen skulle han få ge igen! Alltför länge hade de suttit säkert på andra sidan gränsen uppbackade av sina vänner i väst. Men nu hade hans vän ordnat den saken. När de veklingarna stod ensamma skulle de inte vara någon match för den nordkoreanska armén! Han gick fram till tavlan på sin fader, den store Kim Il-Sung. Äntligen fader skall jag få bevisa att jag är din son i allt. Jag skall inte göra dig besviken. Han bugade lätt för tavlan och torkade bort en tår. Han tittade sig i spegeln innan han gick ut till sin sekreterare. Den unga kvinnan reste sig snabbt upp och bugade undergivet och sade:

”Store ledare. Vad önskar ni?”

Kim gick fram och rörde vid hennes ansikte och handen gick ned över hennes bröst. Hon rörde inte en min. Han klämde belåtet ett tag innan han tog bort handen och tittade bort. Han sade:

”Meddela samtliga generaler att inleda operation ”Förena” omedelbart.”

Sekreteraren nickade och sade:

”Skall ske omedelbart o store ledare!”

Han nickade och sade:

”Sedan kan du komma in på mitt rum för att utföra dina plikter.”

Fyra timmar senare brakade artilleriet loss och de nordkoreanska specialstyrkorna skapade kaos i Seoul. Kim stod och såg hela fyrverkeriet vid sin personliga ledningscentral. Han log brett när han sade:

”Ge general Leang order om att avfyra Röd Stjärna 1 och 2.”

Den nordkoreanske löjtnanten trodde inte sina öron men han vågade inte ifrågasätta den store ledaren så han svarade:

”Jag skall ge general Leang order att avfyra Röd Stjärna 1 och 2. Skall ske omedelbart o store ledare!”

Löjtnanten gick fram till telefonen men general Leang ville ha ordern direkt av Kim. Denne blev aningen irriterad men tog luren.

”Ifrågasätter du min order general?”

Generalen höll andan men svarade:

”Förlåt å store ledare men eftersom Röd Stjärna är vårt absolut tyngsta vapen och vi aldrig har avfyrat det förut ville jag bara försäkra mig om att det är på er personliga order o store ledare.”

Kim suckade ljudligt. Leang skulle skjutas när det här var över. Men inte nu.

”Jag vill att du avfyrar Röd Stjärna 1 och 2 mot den amerikanska basen omedelbart. Är det klart nog?”

Leang svarade snabbt.

”Absolut o store ledare.”

Kim lade på luren. Äntligen skulle han överträffa sin fader och bli den störste ledaren på riktigt. Han tittade på skärmen och trettio sekunder senare lyfte de två kärnvapenmissilerna.

Kim kände en barnslig förtjusning som ett litet barn som just fått en ny leksak.

USS George Washington

James hade inte trott sina underordnade när de rapporterade att Nordkorea hade sprängt två kärnvapen och utplånat den amerikanska garnisonen där. James tittade upp mot den mörka himlen när han ringde upp Bruce. Var det här dagen då världen gick under tänkte han för sig själv? Det tog längre tid den här gången. James hade två atomubåtar med kärnvapen knutna till sin fartygsgrupp och han var redo att gå till motangrepp. Han tittade på skärmen för Taiwan och såg att en tredjedel av bombflyget hade passerat men satellitbilderna visade att i stort sett hela Taiwan var ödelagt. De hade tappat kontakten med det taiwanesiska försvaret för tio minuter sedan och James hade inga förhoppningar om att de skulle återkomma. Plötsligt svarade Bruce:

”Kapten, jag är väldigt upptagen just nu men ge mig en kort lägesrapport både gällande Taiwan och Nordkorea.”

James tittade snabbt på skärmarna innan han svarade:

”Taiwan är besegrat och bombat till stenåldern. Vi har ingen kontakt med den taiwanesiska försvarsmakten längre. Gällande Nordkorea fick vi indikationer om sprängningarna för fyrtio minuter sedan och har ingen kontakt med garnisonen i Sydkorea. Jag har skickat en rote för att spana. Det är allt just nu.”

Bruce var tyst i säkert två minuter och James trodde att samtalet hade upphört när Bruce svarade:

”Jag förstår. Jag kan berätta att Sydkorea är körda trots att de gör tappert motstånd. Kapten jag vill inte ha ett kärnvapenkrig utan jag vill att du sätter segel mot Hawaii och undviker strid. Vi har inte råd att förlora mer just nu. Är det klart?”

James var bitter. Å ena sidan förstod han Bruces logik men samtidigt ville han leverera vedergällning. James hade under den senaste veckan förlorat upp mot tvåhundra tusen kamrater. Han var trött på att ständigt förlora och ville börja ge igen. Men han var en soldat och en soldat lyder sin överordnade:

”Det är uppfattat. Vi sätter segel omedelbart.”

Jordanien

Anders avancerade med sina pansarbjörnar längs motorvägen. De hade stött på ett fientligt pansarkompani någon timme tidigare som hade försenat dem. De hade bråttom till Amman för att undersätta de lojala styrkorna där. Den jordanska försvarsmakten hade delats i två delar när CN började sända sin propaganda. Den största delen hade gått över till jihadisterna medan majoriteten av elitstyrkorna hade förblivit lojala till regeringen. Anders hade nu varit i strid i runt sex dygn. Men fördelen med krigsmaskinen var att han kunde sätta den på autopilot under transportsträckorna och det hade tagit honom en natt innan han sov som ett lamm trots att dräkten rörde på sig. Anders hade ingen aning om hur den övergripande situationen såg ut men hans kompani hade löst alla uppgifter de hade tilldelats utan problem. Sedan de lämnade flygplatsen i Turkiet hade de bara haft kontakt med Peacekeepers en enda gång och det var när de flögs över från Turkiet till Egypten för ett dygn sedan. Dräkterna var mer eller mindre självförsörjande. Anders trivdes som fisken i vattnet i dräkten. Eller rättare sagt han upplevde det inte som en dräkt längre. Han var dräkten helt enkelt. Dianco hörde av sig då och då med

nya order men han verkade stressad och Anders fick aldrig någon chans att fråga om hur kriget gick. De hade alla fått behörighet Avancerad och Anders funderade på om han skulle prova att dansa balett. Dräkten var å ena sidan avancerad som tusan men å andra sidan lika enkel som en gräsklippare. Anders behövde knappt delat ut några order längre. Efter visst trixande hade de kommit fram till att en bred plogformation var den mest effektiva formationen. Anders hade sett och upplevt så många nya saker under de senaste dagarna att han fortfarande inte kunde smälta allt. Både deras egen och fiendens arsenal var som hämtad från framtiden. Efter den första sammandrabbningen med fiendens krigsmaskiner hade de stött på dem lite då och då. Men Anders hade bara förlorat femton man allt som allt trots att de varit i nästan konstant strid och bara fyra hade dött. De övriga sex hade evakuerats av Peacekeepers. Trots att det verkade råda fullt krig därute var Anders förvånad över att Peacekeepers eller GFS som de hette nu, klarade av att evakuera sina soldater så pass snabbt trots alla åtaganden. Nu när de äntligen hade lite lugn och ro började Anders att tänka över de gångna dagarna. Det verkade verkligen vara kaos överallt. Efter Pansarbjörnarnas insats i Turkiet hade de lokala säkerhetsstyrkorna äntligen fått kontroll på läget men i Egypten var det full kalabalik. Jihadisterna hade helt plötsligt så pass tung utrustning att de konventionella styrkorna inte hade en chans. Det var alltifrån pansarbrytande, explosiv, värmesökande ammunition till automatkarbinerna, krigsmaskiner och annan teknisk utrustning. Om Anders fortfarande hade varit en enkel jägarsoldat hade han varit slarvsylta redan under första dagens strider. Hans dräkt hade en killcount men Anders hade slutat titta på den när han hade nått över ettusen döda för två dagar sedan. Den där dagen i Kandahar kändes så avlägsen, som om det hade varit för ett liv sedan men det var bara för en månad sedan. Han undrade hur det hade gått för den svenska kontingenten när jihadisterna hade svept över landet. Att Afghanistan mer eller mindre hade fallit hade han fått reda på av en turkisk officer som skrek ut det när de väntade på order vid en militärbas i Turkiet. Tydligen hade vare sig ISAF eller amerikanerna haft en chans. Det hade varit över på två dagar och jänkarna hade förlorat nästan alla män på plats. Det fanns med andra ord ingen större chans att svenskarna hade överlevt. Han började fundera på hur det hade gått om han hade signat upp sig på den missionen som han blev tillfrågad om att göra. Då hade han varit död nu. Han tvingade bort de tankarna. Här och nu, det var det enda som spelade roll. Han tittade på avståndsmätaren. Det var fortfarande tre timmar kvar till Amman. Han skulle föreslå till Dianco att de borde installera en dvd-spelare vid nästa uppgradering.

Afghanistan, 2005

Emma anpassar sig till kulturen etc

Turkmenistan, 2005

När helikoptern landade klev alla passagerarna ur och Xe-männen började gå mot sina baracker. Emma stannade en av dem och sade:

”Vad händer nu och vart ska vi ta vägen?”

Mannen slog ut med armarna och svarade:

”Ni är inte vårt ansvar längre. Vi hade i uppgift att ta er ut ur Afghanistan. Om du inte har märkt det så pågår det ett stort jävla krig därute och vår sida får pisk. Så ni får helt enkelt klara er själva hädanefter!”

Mannen fortsatte att gå mot baracken och Emma stod stilla. Fransmännen började ringa på sina telefoner men Emma stod bara och tittade ut över basen. Var det här det tredje världskriget? Hon hade hört hur piloterna hade pratat på helikoptern. Tydligen var det inte bara i Afghanistan som jihadisterna hade slagit till. Det var över hela Mellanöstern och de hade tagit alla på sängen. En av fransmännen slängde sin mobiltelefon i backen. Emma tittade på honom och han skrek på engelska:

”De kommer inte och hämtar oss! Vi sitter fast här ute i ingenstans!”

Hans kollegor försökte lugna ned honom men han fortsatte att gorma. Emma kände i sina fickor. Hon hade sitt tjänstevapen, en 9 mm Beretta och två magasin med ammunition. Dessutom hade hon runt tvåhundra dollar i kontanter och ett kreditkort utställt på Europol. Hon vände sig om mot diplomaterna och sade:

”Jag tänker försöka ta mig till huvudstaden och ta ett flyg ut härifrån. Är det någon som vill haka på?”

De franska och ungerska diplomaterna rådgjorde sinsemellan i någon minut innan de enades om att det var bäst att hålla ihop. Emma tog täten och de lämnade militärbasen till fots. De kom ut på en grusväg som kantades av åkermark som var lagd i träda. De promenerade i en halvtimme innan de kom till en by. Den bestod av en kullerstengata och ett tjugotal hus. Lokalinvanarna satt vid ett par bord och en bunt ungar sprang runt och spelade fotboll. Emma gick fram till ett bord där det satt fyra äldre män. Hon sade:

”Pratar ni engelska?”

Männen skakade på huvudet och pratade på ett okänt språk. Emma tackade och nickade sedan gick hon till nästa bord där det satt ett par. Både mannen och kvinnan skakade dock på huvudet. Efter att de hade frågat ut alla inom synhåll men bara fått negativa svar så satte sig den lilla gruppen vid ett bord. De var åtta stycken, fyra ungrare, tre fransmän och Emma. De lyckades beställa Coca Cola och någon form av mat. När de nästan hade ätit färdig kom en man gående och han ställde sig framför dem och sade på bruten engelska:

”De säger att ni behöver någon som engelska prata. Jag prata engelska. Mitt namn är Agar.”

Emma svalde maten och sade:

”Bra. Vi är i behov av transport till Ashgabats flygplats. Vet du någon som kan skjutsa oss dit?”

Mannen som var ung och kraftigt byggd svarade:

”Jag köra taxi. Jag köra er till Ashgabat. Det kosta 100 dollar!”

Emma tittade på sina följeslagare och allihop enades om att det var en bra lösning. De åt snabbt upp maten och betalade. Sedan följde de Agar till hans minibuss. Den var rostig och verkade vara från 70-talet. Men de fick plats och när Agar rullade iväg kände Emma en lyckokänsla i magen. Skitsamma om bilen var från stenåldern. Bara hon kom till Ashgat och civilisationen så kunde hon spela spelet så att säga.

Mongoliet, 2005

Anders

Peacekeepers HQ

Marcel knappade frenetiskt på tangentbordet medan han kastade nervösa blickar mot dörren. Måtte han hinna innan de upptäckte vad han höll på med. Fingrarna stannade upp och han såg hur filerna tankades över. 98, 99, 100... Han ringde upp Anders genom kommunikationslänken. Nu hörde han stöveltrampen i korridoren och skriken. Länken etablerades.

”Hallå?”

”Anders! Lyssna på mig, jag har skickat en massa saker till din inbox. Läs dem och sök upp professor Jakavo. Skynda dig...”

Kommunikationslänken bröts. Marcel såg hur vakterna började slå sönder pansarglas och han sprang till en ventilationstrumma. Han sparkade bort skyddet och kröp in. Samtidigt stod Anders mitt ute i ingenstans och försökte ringa upp Marcel igen men han fick ingen koppling. Han bläddrade över till sin inbox och där låg mycket riktigt ett mail som innehöll två bifogade filer. Mailet löd:

”Anders!

Det är väldigt viktigt att du omedelbart beger dig till Karakach i Tjejtjeninen. Jag har märkt ut den exakta positionen på kartan. Där finns professor Jakavo, du måste ge honom filen som också är bifogad. Han kommer att förklara allt för dig. Lyssna inte på någon annan. Allt är ett spel och vi är bara brickor i det. Men för att få ett slut på allt det här så måste du hitta Jakavo! Jag vet att det låter som om jag är galen men du måste tro på mig. Annars är det kört.

Lycka till!
Marcel”

Anders skakade på huvudet. Hade Marcel blivit galen? Han tittade på sitt kompani som stod och väntade på order. Eller var det världen som hade blivit tokig? De hade gått igenom så otroligt mycket under de senaste veckorna. Strider, förödelse, död och åter död. Han hade sett småbarn som låg utspridda på gatorna som fallna löv efter hans sida hade släppt ljudbombarna. I Kairo hade jihadisterna skjutit rätt in i folkmassorna tills de fick slut på ammunition. Fanns det egentligen någon som hade rätt eller var fläckfri i den här skiten? Anders hade själv skjutit femton kvinnor och fyra barn av totalt åttahundra dödade. Det var inte illa egentligen och i synnerhet inte eftersom tolv av kvinnorna och två av ungarna hade skjutit på honom men det var ändå för många. Han mindes fortfarande samtliga ögonblick när han hade berövat dem livet.

Tjetjenien, 2005